

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΠΟΡΙΑ

№ 49
Απρίλης '83
30 δρα.

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ

**- ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ
ΤΙΣ ΕΠΙΤΡΟΠΕΣ ΣΤΡΑΤΙΟΤΟΝ
Ο ΝΟΜΟΣ Μαγκκακη* τα ΚΙΝΗΜΑΤΑ
ΕΙΡΗΝΗΣ στην Ευρώπη
ΑΝΕΡΓΙΑ : ΤΙ ΕΙΔΟΥΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ;**

ΥΠΟΝΟΜΕΥΤΕΣ ΤΗΣ "ΗΠΙΣΤΗΤΑΣ" ΜΑΖΙ ΤΟΥΣ

Τρία τρανταχτά γεγονότα στόμψη να πού πέρασε -βόμβες στο διδυμό-τειχο, ή δολοφονία του έκδοτη της βραδυής και ή "δοκίμηση έτοιμότη-τας" του στρατού- συνδιασμένα με τις συνεχιζόμενες έλληνοαμερικανικές διαπραγματεύσεις για τις βά-σεις, έδωσαν άσρομή για να ανθίσουν χίλιες δυό θεωρίες για τις πολιτι-κές εξελίξεις και να αναβιώσουν οι "πολιές καλές" αναλύσεις του τό-που: από την μία μεριά είναι ο λα-ός και από την άλλη ο φασισμός και ή (μπερδαλισμός).

Έτσι, ή καθημερινή και τό βήμα συμφωνούν ότι τα γεγονότα αυτά α-ντίλησαν προς στιγμήν την ομολόγη-ση, αλλά οι δημοκρατικοί θεσμοί που έχει αποκτήσει ή χώρα μας απ' την μεταπολίτευση του '74 απέδειξαν γι' άλλη μία φορά την αντοχή τους.... Η άμεση απάντηση έκτονώθηκε, ή απειλή πέρασε και απομένει μόνο τό ερώτη-μα "ποιός άρραγε προσπαθεί να δη-μιουργήσει υποσταθεροποιητικό κλί-μα"; Οι δυό πιο έγκυρες έφημερίδες συμπίπτουν και σ' αυτή την απάντη-ση: κάποιος άδελφός χειρισμός τόσο από μεριάς ΠΑΣΟΚ όσο και από πλευ-ράς Ν.Δ. παρολίγαν να άνοιγαν ρω-μές στο ήλιο κλίμα και στην έθνι-κή ομοψυχία, ύπονομεύοντας τή θέση της χώρας σε στιγμές κρίσιμες (οι Τούρκοι καταδοκούν και οι άμερικαν-οί τούς εύνουν).

Τις ίδιες έκτιμήσεις αλλά σε "άριστερή" έκδοχή διαβάζουμε στον Ριζοσπάστη. "Οι Άμερικάνοι έχουνε ζαπολήσει μια άχαλινωτη ύπονομευ-τική έκτακτηία". "Η Ν.Δ. βουτήχ-τηκε μέχρι τό λαιμό στην βρώμικη προβοκάτσια των πιο φαίλιν κύκλων της αντίδρασης" (δέν κάνουμε πλά-κα. Έτσι άκριβώς είναι γραμμένο στο Ριζοσπάστη). Εύτυχως όμως, "ή δώ-ση του λαϊκού κινήματος μπορεί να συνετίσει τή δεξιά άκόμα και στις στιγμές των πιο έξαλτων έκρή-ξεων της" (κύριο άρθρο της 24 Μάρ-τη). Έτσι ή "Άβέρωφ ύποχρέωθηκε σ' άνοδολήψη προς τό παρόν, ύπρστά στην "βαθεία λαϊκή ένότητα" που δέν περιόριζεται μόνο στους άπα-δούς του ΚΚΕ και του ΠΑΣΟΚ, αλλά "άγκαλιάζει και συντηρητικούς φη-ροπόρους".

Αντίστοιχη έρμηνεία για τό γε-γονότα, όμως, είχε να παρουσιάσει και ή χώρα των "μοσενών" (κύριο άριστεριστών. Από τό ΚΚΕ-λ μέχρι την Ρήξη ένα όλοκληρο φάσμα συντη-ρικών άντέδρασε με την γνώση ταπ-τική της άγωνιστικής πλειοδοσίας: όχι μόνο συμφώνησε ότι έκδηλώθηκε φασιστική άπειλή αλλά και παρά πέ-ρα άκτίμωσε ότι ή πραξικοπηματίες πέτυχαν (τουλάχιστον) παραωρήσας από τό ΠΑΣΟΚ, όπότε φυσιολογικά πρό-βαλε τό σύστημα "όχι στην συγκάλυ-ψη του πραξικοπήματος". Άκούστη-καν άτράνταχα έπιχειρήματα, όπως ότι ο Στέρνς βριακόταν στο Καστρί, τό κρίσιμο εκείνο βρόδυ κλπ. Άίγιες μέρες άγρότερα, βέβαια, κανένας δέν ύπονομεύε να ίσχυριστεί ότι ζούμε σε συνθήκες "συγκλυμένου πραξικο-πήματος". Όστόσο, ή σχεδόν άντανά-λαστική χρησιμοποίηση της άνάλυ-σης "λαός-φασισμός" έδειξε πόσο έ-πιδερμική παραμένει σε πολλούς συν-τρόφους ή άνάλυση της πολιτικήςκα-τάστασης.

Συγκαλίψη;

Μέσα σ' όλη αυτή τή φιλολογία της "ύπονόμευσης" και της "άποστα-

θεροποίησης" οι ύπαρκτες πολιτικές εξελίξεις ήταν αυτές που κυριολεκ-τικά συγκάλυφθηκαν.

Πίσω από τό νεφελώδες ύπαυμά-λα της άπειλής των "όκοτεινών δυ-νάμεων" συγκάλυπτεται ή πολύ χει-ροποίητη διαχείριση της πολιτικής κατάστασης από τό ΠΑΣΟΚ, μια δια-χείριση που άξιοποιεί όλες τις εύ-καιρίες για τήν έκτροβισμό, τήν άδ-ρανοποίηση και τήν παθητικοποίηση κάθε κοινωνικής δυσάρεσκας.

Πίσω από τήν άκατάσχετη πρακτο-ρολογία που παντού βλέπει τόν δακ-τυλο των άμερικάνων συγκάλυπτον-ται οι διεργασίες μέσα στην Ν.Δ. και ή επίδραση που άσκούν σ' όλο τό έπίσημο πολιτικό φάσμα καθώς τό ΠΑΣΟΚ και τό ΚΚΕ ύθυνογραμίζονται με τήν "ύπεύθυνη" δεξιά του Ρόλλη και του Ηπούτου σε άντιπαράθεση με τήν έξοχη δεξιά του "Άβέρωφ. Τέλος, Μέ-σα σε τόσα "έκτακτα" περιστατικά, ή χώρα και μια μικρή νεύση για τό τι θα ήταν μια πραγματική ένεργο-ποίηση των "δυναμικών στην γμάτην του κράτους" για τόν έλεγχο των έ-ξελίξεων. Η "δοκίμηση έτοιμότητας" του στρατού και ή δραστηριοποίηση του Κορμανήλη σε όλο τό τελευταίο διάστημα είναι άποκαλυπτικά δείγ-ματα για τό ποιοί θα ήταν οι μηχανισμοί "έπαναφοράς στην τάξη" σε περίπτωση πραγματικής άποσταθερο-ποίησης της πολιτικής κατάστασης: ή πρόεδρος της άνωκοιτίας και οι "νομοταγείς" ένοπλες δυνάμεις.

Άς δούμε, όμως, τό πρόγραμμα με τήν σειρά τους.

Συντηρητικοποίηση

Από τις δημοτικές εκλογές του περασμένου φθινόπωρου μέχρι σημε-ρα τό πολιτικό κλίμα έχει καθοριο-τεί από δυό βασικούς παράγοντες:

* Πρώτο τόν κλονισμό της "αυτοδύ-ναμης" στρατηγικής του ΠΑΣΟΚ, που άνοίξε μια περίοδο κινητικότητας στις πολιτικές ζωώσεις καθώς τό κόμμα συναγινίζονται για τό ποιά θα καθορίσει τις συμμαχίες που θα χρειαστούν αν έπιβεβαιωθεί τελικά τό χάσιμο του αυτοδύναμου έλεγχου από τό ΠΑΣΟΚ.

* Και δεύτερο, από τήν άντιστι-κότητα και τήν ένταση που μοιραία δημιουργείται σε μια περίοδο όπου ό κόσμος έδειξε ότι μετακινείται προς τό άριστερά ενώ ή ύπερκομμα-τική συμφωνημένη κυβερνητική πολι-τική μετακινείται προς τό δεξιά.

Άς σταθούμε λίγο περισσότερο σ' αυτό τό δυό σημεία για να έξετά-σουμε τις έπιπτώσεις που έχουν, άρ-χίζοντας από τό δεύτερο.

Οι τελευταίες άποσεσεις-πέντε μή-νες είναι γεμάτοι από σκληρά μέ-τρα και χτυπητές δεξιές στρεβλώσεις της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ: ή είσοδος της πολιτικής του πηγώματος, ή ύποτί-μηση της άραχίας, ή ένθάρρυνση των δικαστηρίων να βιάζονται παράνομες τις άπειρίες, ή έγκατάλειψη των ύ-ποσχέσεων για τό νοσοκομείο και τήν ίατρική περίθαλψη, ή στρόφη απ' τήν ποτερναλιστική "κατανόηση" του "Άλεξάνδρη στην άδυώπητη καταστο-λή της έγκληματικότητας με τίς έρα-κόντες ποινές του νομοσχέδιου Μα-γκάκη και χίλια δυό άλλα δείγματα δεξιάς έσωτερικής πολιτικής συμβα-δίζουν με τό μεγάλο παζάρι μετούς άμερικάνους για τις βάσεις. Σ' όλο τό τελευταίο τό διάστημα ή κυβερνη-τική πολιτική είναι (και έμσινίζε-ται) τόσα όρθόδοξα άστική ώστε να

έχει γίνει κυριολεκτικά ύπερκομμα-τική ύποχρέωνοντας όλοκληρο τό άσ-τικό πολιτικό φάσμα σε άιωπήρη άπο-δοχή της ούσίας της. Όπως θα δούμε και πιο κάτω οι κριτικές στο ΠΑΣΟΚ άναγκαστικά μετατοπίστηκαν σε άλλα πεδία.

Όστόσο αυτός ή καταγίγισμός από "πικρά ποτήρια" που προσφέρονται από τό ΠΑΣΟΚ με τόση "όμοθυμία" από όλες τις πτέρυγες του Κοινοβα-λίου, άπευθύνονται σ' ένα κόσμο που πρόσφατα άκόμα έδειξε ότι οι άπο-νοητεύσεις από τό ΠΑΣΟΚ τόν δόνη-σαν προς τό άριστερά. Αυτό φάνηκε όχι μόνο από τό άποτελέσματα των δημοτικών εκλογών αλλά και από όλο τό κλίμα που έπικρατούσε στους μα-ζικούς χώρους τήν προηγούμενη πε-ρίοδο. Πίσω από τόους λίγους έστω, άγωνα που έγιναν ύπήρχε μια πλα-τύτερη αίσθηση ότι δν τό ΠΑΣΟΚ ύπα-ναχωρεί τότε έμεις έπιμένουμε και διεκδικούμε. Αυτό τό κλίμα δέν μπο-ρούσε να συνεχιστεί στην νέα περ-ίοδο μπροστά στην κλιμάκωση των κυ-βερνητικών μέτρων. Μπροστά στην νέα λιτότητα και στην -άνοιχτή συνδια-λαγή με τούς άμερικάνους μια δια-χυτή δυσάρεσκια προς τό άριστερά του ΠΑΣΟΚ δέν σήμαινε τίποτα -εί-τε έπρεπε να προχωρήσει και να έκ-φραστεί άγωνιστικά είτε ήταν κατα-δικασμένη σ' άρχισει να άποσυντίθε-ται. Όπως όλοι έξέρουμε, κόμμια πολι-τική δύναμη δέν κινείται προς ή πρώτη κατεύθυνση. Τό ΚΚΕ ποιά τις δημοτικές εκλογές καρπώθηκε σέψη-σους αυτή τήν άριστερή δυσάρεσκια της έδωσε τή χαριστική βολή με τή στρόφη του σε άκόμα πιο στενή συν-εργασία με τό ΠΑΣΟΚ τήν όρα άκρι-βώς που τό ΠΑΣΟΚ παίρνει όλα αυτά τό μέτρα. Ό δρόμος για τήν συντη-ρητικοποίηση των άπονοητεύσεων είν-αι άνοιχτός και αυτό μεταφράζε-ται σ' ένα κλίμα σύγχισης και άπο-ροσανατολισμού. Αυτό είναι τό πρόσ-σορο έδωρος πάνω στο ύπολο φώτρω-σαν τόν τελευταίο μήνα τόσο οι ά-πόπειρες προβοκάτορας (άπαντες προσπαθείς να συνδεθεί τό κίνημα των φαντάρων είτε με "ύποπτες κι-νήσεις" χουντικών είτε με τήν δο-

λοφονία του "Άθανασίου είτε με τις βόμβες στο διδυμότειχο), όσο κι οι κυβερνητικοί χειρισμοί που τις άξιοποιούν, προσπαθώντας να προβά-λουν τό ΠΑΣΟΚ σε άρμονική συνεργα-σία με τή στρατοκρατία και τόν Κο-ραμανλή σαν "έγγυηση όμολόγητας".

Ηπιότητα και ρευστότητα

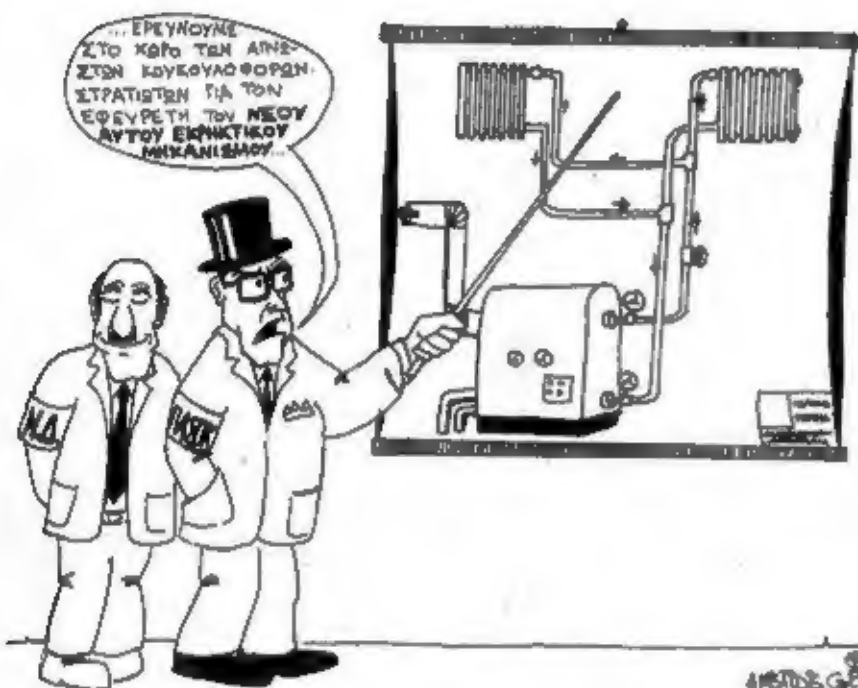
Μέσα σ' αυτό τό κλίμα ζετυλίνον-ται και οι κομματικοί έλιγμοί για τό ποιά θα κληρονομήσει τήν "αυτο-δυναμία" του ΠΑΣΟΚ όταν (και αν) έπιβεβαιωθεί τό σπάσιμο της.

Τό έδιο τό ΠΑΣΟΚ, φυσικά, δέν έ-χει έγκαταλείψει τήν ταχτική της ού-τοδυναμίας του. Στήρίζεται πρώτα ό-λα στο γεγονός ότι οι βασικές έ-πιλογές της πολιτικής του βρίσκον-ται στο άμυρόβλητο, δέν προκαλούν άντιπολιτευτικές πρωτοβουλίες ό-τε από τό δεξιά, ούτε από τό άρι-στερά. Από μέν τήν Ν.Δ. γιατί τόπε-ριεχόμενο της πολιτικής του ΠΑΣΟΚ τήν ύπερκαλύπτει, από δε τό ΚΚΕ για-τί κύριος στόχος του είναι να μην χάσει έπιαση με τόν έπίδοφο συμμα-χο του. Έτσι τό ΠΑΣΟΚ είναι σίγου-ρο ότι δέν κινδυνεύει να ύπερφαλα-γγιστεί και γι' αυτό έχει κάνει ση-μεία του αυτή τή περίοδο τό "ήλιο κλίμα". Ταχτική του είναι να ύπεν-θυμίζει σ' όλλα κόμματα τήν ύποχ-ρέωση τους να στήρίζουν μια κυβέρ-νηση που παίρνει "πικρά όλλά άπα-ραίτητα μέτρα" και διαχειρίζεται ύπεύθυνα τό "λεπτό έθνικό θέματα". Τό μόνιμο "μήνυμα" του ΠΑΣΟΚ προς όλες τις κατευθύνσεις αυτή τή πε-ρίοδο είναι ένα: κανένας δέν διαθε-τεί άλλες λύσεις εκτός απ' αυτές που προωθεί ή κυβέρνηση, άρα κάθε άπόπειρα να εκμεταλλευτούν όλλα κόμματα τήν δυσάρεσκια που προκα-λούν αυτές οι λύσεις είναι ντ έσ-κτο άποσταθεροποιητική, ύπονομευ-τική, άνεύθυνη. "Ήλιο κλίμα", λοιπόν, και πάλι τών έξελίξεων μέχρι μέ-χρι να περάσουν οι δυσκολίες.

Όμως, τό πάγωμα των έξελίξεων δέν έπιτυγχάνεται με κάποια συμ-βία "κυρίων" άνάμεσα στα κόμματα,

ΚΑΙ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΤΕΣ ΠΡΟΒΟΚΑΡΟΥΝ ΑΓΩΝΕΣ ΜΑΣ

άκονα κι αν υπήρχε μία τέτοια συνωνυμία. Ιδιαίτερα, μάλιστα, σε μία περίοδο όπου κρίνεται ο προσανατολισμός των απογοητευμένων που προκαλεί η κυβερνητική πολιτική μέσα σε συνθήκες οικονομικής κρίσης και φεβδαιότητας. Η προσπάθεια να δειντοποιηθεί αυτή η ρευστότητα δεν οδηγεί παρά σε διεργασίες μέσα στα ίδια τα κόμματα.

"Φωτισμένοι" και εξαλλοι

Στη Ν.Δ. οι διεργασίες έχουν στήσει σε σημείο σχεδόν ανοιχτής διάσπασης. Χωρίς πρόγραμμα διαγορευτικής άστικής διαχείρισης της κρίσης και χωρίς χέγνυα ότι είναι σε θέση να εξασφαλίσει την κοινωνική γαλήνη και συναίνεση καλύτερα από το ΠΑΣΟΚ, η Ν.Δ. δεν είναι έτοιμη να προβληθεί σαν εναλλακτική λύση. Με δοσμένη αυτή την έλλειψη προοπτικής για γρήγορη επιστροφότητα εξουσία, η Ν.Δ. αντιμετωπίζει αντιφατικές πιέσεις από την παραδοσιακή εκλογική πελατεία της και από τα καπιταλιστικά συμφέροντα που εκπροσωπεί.

Απ' τη μία μεριά οι παραδοσιακοί κομματάρχες μεταφέρουν όλη τη τυφλή αντιπασοκική ύστερία των συντηρητικών μικροαστικών κομματιών, που παραζοιγμένα από την παρεινόμενη οικονομική κρίση βλέπουν το ΠΑΣΟΚ σαν την προσωποποίηση της καταστροφής. Τα πιο καθυστερημένα-οικονομικά και πολιτικά- τμήματα του παλαιού μικροαστικού, αυτό που θίγονταν κι απ' τους εκσυγχρονισμούς της Ν.Δ., αλλά δεν μετακινήθηκαν εκλογικά μένοντας πιστά στην συντηρητική παραδοχή τους, βλέπουν σήμερα όχι απλά να θίγονται αλλά κυριολεκτικά να ορτιμώχωνται οικονομικά και μάλιστα κάτω από μία κυβέρνηση που την σ χένονται και ιδεολογικά. Οι άναρθρες κραυγές τους ακούγονται από τους τίτλους της βραδυνής, από το στόμα του 'Αβέρωφ, από τους πιο πολλούς βουλευτές της Ν.Δ.

Από την άλλη μεριά, όμως, για την άστική τάξη η Ν.Δ. δεν μπορεί

να έχει αυτή τη στιγμή σαν στόχο την άναρση του ΠΑΣΟΚ αλλά τήρηξη της οικονομικής και εξωτερικής πολιτικής του με την ταυτόχρονη άσκηση πίεσης ενάντια σε κάθε παρέκλιση του ΠΑΣΟΚ, σαν αντίβαρο στις πιέσεις που δέχεται από τη βάση της δικής του και του ΚΚΕ. Για αυτό βλέπουμε τα υπεύθυνα στελέχη της Ν.Δ. να διαφοροποιούνται από τις εξαλλότητες των όπαδών της. Ο Ράλλης συμφωνεί ανοιχτά με τον 'Αντρέα για το "ήπιο κλίμα", δηλαδή ουσιαστικά για τη στήριξη της κυβερνητικής πολιτικής. Ο Μπούτος διακήρυξε από τη πρώτη στιγμή ότι η οικονομική πολιτική 'Αρσένη είναι σωστή αλλά το ζήτημα είναι αν η κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ μπορεί να αντιμετωπίσει εμπιστοσύνη. Όσο να πετύχει αυτή η πολιτική. Τα ίδια λέει ακόμα κι ο Μητσοτάκης δηλώνοντας υποστήριξη για την κυβέρνηση στις διαπραγματεύσεις με τους αμερικανούς και τους Τούρκους. Για όλους αυτούς τους κυρίους, κυβέρνηση που να 'εμπνέει εμπιστοσύνη θα ήταν μία κυβέρνηση με την ίδια πολιτική αλλά με τους ρόλους ανάποδα: Αυτοί στα ύπουργα και τα 'υπεύθυνα στελέχη του ΠΑΣΟΚ να τους στηρίζουν. Και σίγουρα θα έπρεπε να είναι μία τέτοια κατεύθυνση καλλιεργώντας τις τάσεις με τις πιο δεξιές καταστάσεις του ΠΑΣΟΚ (τους κοινοβουλευτικούς άστερεις, τους τεχνokratες) είτε άμεσα, είτε έμμεσα (με τις κινήσεις όπως άναβωση του κάματος των ελελευθέρων με Βαρδινολάννη-Βενιζέλο-Χονδροκούκη).

Όλα αυτά δεν σημαίνουν ότι η "σπιτισμένη" δεξιά έχει τάσεις "αυτοθυσίας" για χάρη της πολιτικής ομαλότητας. Οι διαφορές άναμεσα στους φωτισμένους και τους εξαλλους είναι τελικά διαφορές ταχτικής. Ο 'Αβέρωφ βλέπει ότι η πολιτική διαχείριση του ΠΑΣΟΚ συντηρητικά μπορεί τους μικροαστικούς και θεωρεί σαν άξιοποίηση αυτής της "επικαιρίας" την μετωπική αντιπολιτευτική επίθεση. Ο Μπούτος και οι άλλοι "ασφαροί" παρόντες της Ν.Δ. έχουν πιο δουλεμένη ταχτική: Πρώτα

άξιοποίηση της συντηρητικοποίησης για πίεση πάνω στο ΠΑΣΟΚ ώστε και να ξελασπώσει τους καπιταλιστές από τη δύσκολη περίοδο, αλλά και να απομυνώνεται (ιδεολογικά) καταπίνοντας την ΕΟΚ, το ΝΑΤΟ, τη λιτότητα κλπ και στην πράξη και στην ιδεολογία. Κι ύστερα φυσολογική, άμαλή άνακατάστασή του από μία Ν.Δ. άναζωγονημένη.

Για τα σχέδια αυτής της "σπαις μένης" δεξιάς η πίεση των άνακατισμένων συντηρητικών μικροαστών θα μπορούσε να είναι άξιοποίηση, αλλά οι χειρισμοί του 'Αβέρωφ πορεύονται άναμεσα σε μία υπεύθυνη άξιοποίηση και σε μία άνευθυνη περιπέτεια με συνθήματα που (κανονιστούν την έξορμημένη εκλογική πελατεία αλλά όχι και τους καπιταλιστές, 'Ασφαλώς υπάρχουν και κάποιοι καπιταλιστές που υποστηρίζουν την ταχτική της πιο δυναμικής αντιπολίτευσης όπως τον καιρό του Καραμανλή υπήρχε ο 'Ανδρέας που ποτέ δεν άποδέχτηκε ότι ο έλεγχος της 'Εμπορικής Τράπεζας από τόκρος ευνούσε το γενικότερο συμφέρον της τάξης του. 'Αλλά δεν είναι όμως αυτοί που καθορίζουν πως τα που γέρνει το βάρος της άστικής τάξης.

Για την Ν.Δ. υπάρχει σήμερα οδισιαστικό θέμα ήγεσίας. Ψάχνει για ένα δυναμικό ήγητή που θα πειθαρχήσει τους παραδοσιακούς κομματάρχες στην "υπεύθυνη" γραμμή για να προβληθεί σαν εναλλακτική λύση του ΠΑΣΟΚ. Είναι ερωτικό αλλά άποκαλυπτικό το γεγονός ότι ενώ όλοι περιμέναν ότι προβλήματα από την άναπόληξη των μικροαστών θα έχει το "μικροαστικό" ΠΑΣΟΚ, τα προβλήματα έκδηλονται πρώτα στην Ν.Δ. γιατί αυτή είναι το κόμμα όπου η άνανέωση και ο εκσυγχρονισμός των σχέσεων εκλογικής πελατείας έχει καθυστερήσει.

Η άδυναμία της κυβερνητικής "αριστερας"

'Επίσης, ένα από τα άναρστικά χαρακτηριστικά της περιόδου είναι: ενώ το ΠΑΣΟΚ συμφωνεί με την "σπιτισμένη" δεξιά, η πολιτική του άνατικειμενικά προσοδοτεί την "εξαλλή", καθώς το μπλοκάρισμα κάθε κοινωνικής άνατίστασης στα σκληρά καπιταλιστικά μέτρα της κυβέρνησης ευνούσε τη συντηρητικοποίηση της διάχυτης δυσαρέσκειας. Όσο το ΠΑΣΟΚ και το ΚΚΕ παθητικοποιούν την εργατική τάξη και τα μικροαστικά στρώματα που επηρεάζουν, τόσο το κλίμα και η έκτόνηση της μικροαστικής άναπόληξης στρέφεται στην κοινωνική άνατίδραση. Μέχρι ένα σημείο το ΠΑΣΟΚ είναι σε θέση να παρακολουθήσει αυτή τη μετατόπιση, αλλά όχι χωρίς δικούς του άσωτερικούς κροδασμούς. Ο κομματικός μηχανισμός που πορεύτηκε προς την έξουσία καθώς στην ριζοσπαστικοποίηση των μικροστών μπορεί άσφαλώς να κάνει στροφή και αντί για τις προοδευτικές περγαμνές του (πολιτικός νόμος, εσότητα των φύλων, άναγνώριση έθνικής άνατίστασης κλπ) να προβάλει "νέες άξίες" πιο καταναλωτικές όταν αλλάξει το κλίμα (πχ. έξοφάληση του "νόμου και της τάξης"). Τέτοιες στροφές, όμως, σίγουρα συνδοούνται από άσωτερικές "έκκαθάρσεις" αυτών που έχουν "έκτεθει" και άνοδο διαφόρων κεντρικών παραγόντων που τώρα βρίσκονται στην έφευρία και θα μπορού

σαν να δώσουν πιο συντηρητική χροιά στην κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ. Σίγουρα οι "άριστεροι" κομματάρχες έχουν συνάσθηση αυτής της προοπτικής και θα θέλουν να άναθερμάνουν την άνατίδραση διάθεση της εκλογικής πελατείας τους με διάφορες πρωτοβουλίες. 'Όστόσο, όσο λειτουργεί η βασική δυναμική της κρίσης -παθητικοποίησης συντηρητικοποίησης, οι άπόπειρές τους θα μοιάζουν με γιατροσόφια όπως άλλωστε φάνηκε ήδη από τις "κινήσεις" για τις βάσεις και το "πραξικόπημα".

Αυτό που μοιάζει να προετοιμάζεται με έντατικούς ρυθμούς για μία δεξιά μετατόπιση των συμμοχίων του είναι το ΚΚΕ. Σ' όλα τα κρίσιμα σημεία του περασμένου μήνα, οι τοποθετήσεις τους κινήθηκαν άποδειγματικά μέσα στην συλλογιστική του "μεγάλου σταθεροποιητή", του Καραμανλή: το ΚΚΕ κατηγορήσε τον 'Αβέρωφ ότι είναι άνεύθυνος, παίζει το παιχνίδι των ύπονομευτών, δεν υπολογίζει ούτε τον συντηρητικό κόσμο της παραταξης του. Και διακήρυξε με τρόπο που θα τον ζήλευσαν άκόμα και οι "άναθεωρητές" του έσωτερικού στις μεγάλες δόδες της ΕΑΔΕ ότι η ένοτητα από το ΚΚΕ και το ΠΑΣΟΚ μέχρι και τα στρώματα "συντηρητικής κατεύθυνσης"... "είναι μία μεγάλη δύναμη για να κρατάμε πάντα κλειστές τις πόρτες στους κύκλους της άναμαλλας, της άποσταθεροποίησης και της πτωδρόμησης" (άωφρόνης, άναέντευξη στο 'Εθνος). Για να μην έμποδίζεται αυτή η ένοτητα, φαίνεται ότι προχωρούν και τα μέτρα άελεξίας από τον Ζωρζ Μοσαί. 'Από το κοινό άνακοινώδην ΓΚΚ-ΚΚΕ μαθαίνουμε ότι το ΚΚΕ μπορεί και να ξεκινάει, καμιά φορά το λιθωνιστήρι ύπέρ της σοβιετικής 'Ενωσης, να άποδέχεται ότι κινείται μέσα στα πλαίσια της Κοινής 'Αγοράς και να εθυναμίζεται με τις ευρωπαϊκές θέσεις στη Μέση 'Ανατολή (ταυτόχρονη άναγνώριση Παλαιστήνων-Ισραήλ).

"Αντιφασισμός" νέου τυπου

Ψάχνει να δώσει πως τα γεγονότα του περασμένου μήνα πήραν διαστάσεις.

Πρώτα άπ' όλα το περιβόητο "πραξικόπημα". Σ' τα τέλη έλεβρη ή κυβέρνηση έτοιμάζει τις έτήσιες κρίσεις των άξιωματικών. Πρόκειται να γίνουν πολλές άποστρατείες, γιατί με την μακρόχρονη παραμονή Ντόβου-Γκράτσιου στην ήγεσία των ένοπλων δυνάμεων είχε δημιουργηθεί συμφύση της έπιτηρύδας. Οι άλλοιές αυτές έχουν την σύμφωνη γνώμη όλων (των κομμάτων, του Καραμανλή, της στρατιωτικής έρωρχιας), κανένας, πριν ή μετά τις κρίσεις δεν τις άποσβήθησε. Όμως οι μεγάλες άποστρατείες από μόνες τους δημιουργούν κλίμα, ενώ παράλληλα η Ν.Δ. με δηλώσεις Μητσοτάκη-Στεφανόπουλου προσπαθεί να έμφανίσει, ότι η κυβέρνηση δεν προστατεύει τους άξιωματικούς από τις "... 'Επιτροπές Στρατιωτών. Παραμένει άγνωστο αν στην δοσμένη εκείνη στιγμή υπήρχε κάποιο κείμενο άξιωματικών προς τον άροσινάνη με άνατίστοιχο περιεχόμενο. Η κυβέρνηση άποσπασίζει να έπειθεί την έτοιμότητα και τη νομιμοσύνη του στρατού προς κάθε κατεύθυνση πραγματοποιώντας έκτακτα "άσκηση έτοιμότητας". Τί είδους έπίδραση είναι αυτή; 'Αντικουινική Μοιάζει πολύ άσπαι: το σενάριο της άσκησης μιλάει για έλεγχο των μεγάλων έργοστών της ΔΕΗ, ζωικών ύπηρεσιών από το στρατό κλπ. Στόχος είναι ο "έσωτερικός έχθρος". Πιο λογικό είναι να μιλήσει κανείς για άμοιβαία καθυσχάρση -οι στασσοκράτες σιγουρεύονται ότι ο μηχανισμός τους λειτουργεί (διαψέδοντας τις φήμες για χαλάρωση της πειθαρχίας), ή κυβέρνηση δείχνει ότι τον έλεγχει. 'Απόστο το ΠΑΣΟΚ άποσπασίζει να δώσει άνακουιντική διάσταση στην όλη ύπόθεση. 'Ενημερώνονται έπίσης τα άλλα κόμματα και έπί ολόκληρες άρες μετά την στρατιωτική άσκηση έτοιμότητας άκολουθεί μία άνατίστοιχη "άστική". Στελέχη του ΠΑΣΟΚ, του ΚΚΕ, του ΚΚΕσ συνκεντρώνονται στα γραφεία των άργανώσεων τους και περιμένουν "νέωτέρα διαταγή". Πρόκειται για "άνακουιντική" κινήσωση ήνέου τύπου -ο άωφρόνης, ο Κύρκος, ο Αλιώτης έξουν τί συμβαίνει, αλλά κανένας δεν κάνει, δημόσιες δηλώσεις: τα μέλη των κοι

ο αὐτῇ,
κα κενη-
σης στίς
σάν στο-
δη ὑποκ-
οῦμενου
σημαντι-
τή εἶναι
ωσης ἀπὸ
ζήτησης.
στα τοῦ
μυθεύει
του δρα-
μα ἀπὸ
ως ἀπὸ
μένης ἐ-
συνέχι-
τοῦ εἰ-
τώρα
ση. τοῦκι

ατεῦθονη
νει ξανά
ην ὑπαρξη
καιρότητα
ι νά θά-
στις βιά
προβοκάτ
σοικούς
κή τάξη
νά ὑπόγρα
ένος μα-
σιόσις τίς
εἴτε ἀπὸ
εἴτε ἀπὸ

ΝΟΜΟΣ ΜΑΓΚΑΚΗΣ:

Η δεσμοδετική του αντινεοελληνιστικού Ρατσισμού

"Όχι, δεν είναι σωστό ότι η ελληνική ματικότητα έχει ένταξη. Αυτό που έχει ένταξη είναι οι δραστηριότητες της αστυνομίας, και για αυτές να περισσότερο τα περιστασιακά του διαλευκνούνται".

Μισοιυδίας

"Τα πρόσφατα προύσματα ένταξης βέβαια κατά αστυνομικών οργάνων δόχησαν στην θέσπιση των διατάξεων για την προστασία τους".

Μαγκάκης

Σε μία περίοδο γενικής ύφεσης του κινήματος, και ενώ οι σελίδες των εφημερίδων δίνουν την εικόνα της "Αθήνας που ζει μέσα σ' ένα φωτιά λητρώου, βίας και ανασφάλειας, ο υπονοούμενος δικαιοσύνης Μαγκάκης φέρνει στη βουλή ένα "νομοσχέδιο-μαμούθ" με τόσα πολλά καταργούνται κάποιους δημοτικούς νόμους, ενώ ενοχούνται οι ποινικοί κώδικας με μερικές πολύ... χρήσιμες διατάξεις.

Αφού για μία ολόκληρη περίοδο είδαμε την προπαγάνδα ενάντια στα ναρκωτικά να απλώνεται με κάθε τρόπο και μέσο (από τους συλλόγους ανησυχούντων γονέων και κηδεμόνων μέχρι το τύπο -ραδιοφωνο-τηλεόραση και από την κυβέρνηση μέχρι τα ρεφορμιστικά κόμματα) αφού μας πνίξαν στα δάδα και τις ταινίες για τους κολλήκους που τα σπάνε όλα και για τους μαθητές που τρομοκρατούν τα σχολεία και αφού τώρα τελευταία μάθαμε ότι οι "Αθηναίοι ανοίγουν μόνο με τα από σύνθημα και παρασύνθημα, ερχεται τώρα ο κ. Μαγκάκης να μας σώσει από όλα αυτά, με το νομοσχέδιό του.

Αν κοιτάξει κανείς μερικά από τα άρθρα αυτού του κατασκευάσματος, καταλαβαίνει πολύ καλά για τι χρειάζονται ή καλλιέργεια όλων αυτών του κλίματος τρομοκρατίας, που αποβάλλει ή δημιουργία της εκκόνος χάους και της ανασφάλειας του (κάθε) απλού πολίτη απέναντι στον κλέφτη, τον τσαντάκι, τον δολοφόνο. Μις εικόνας που θέλει να ντύσει τον αστυνόμο με την αίγλη του αυτί, του μοναδικού φύλακα απέναντι στον παντοδύναμο υπόκοσμο.

"Ετσι λοιπόν, ανάμεσα σε άρθρα που έρχονται να προσυλλάξουν τη γενετήσια ζωή από την πορνόβια (χωρίζοντας τα πορνό σε

"οκλήρω" και "μαλακό" και άπαγορεύοντας τα πρώτα) και σε άλλα που λύνουν κάποια αίτηματα των δικηγόρων, βλέπουμε:

- Προστασία αστυνομικών. "Ηπρόκληση βλάβης σωματικής βλάβης σε αστυνομικό τιμωρείται με κάθειωξη από τρεις μήνες μέχρι δέκα χρόνια ενώ ο τραυματισμός σε ώρα υπηρεσίας θεωρείται έπιβαρυντικό στοιχείο.

- Περιορισμός του κύρους δημοσίων δημοτικών ή κοινοτικών αρχών, απαίτηση ή βλάβη ή παραμόρφωση έμβληματος ή συμβόλου της κυριαρχίας του κράτους - ποινές μέχρι 2 χρόνια.

- Προβολή της τιμής δημοσίων λειτουργιών ή υπαλλήλων (νέο φουτό-περιλαμβάνει και τους αρχηγούς κομάτων αναγνωρισμένων από τη Βουλή) - ποινές από 6 μήνες μέχρι 3 χρόνια.

- Κλοπή οχήματος - έστω και για μικρή χρονική διάρκεια: 3 μήνες έως 2 χρόνια.

- Τσαντάκιδες: Κάθειωξη μέχρι 10 χρόνια.

- Φυλάκιση μέχρι 1 χρόνο για οποιδήποτε ή βλάβη αρχαιολογικού ή ιστορικού μνημείου ή καλλιτεχνήματος τοποθετημένου σε δημόσιο χώρο (τέρμα τα μπουγγελάματα ή οι θούρες ή τα συνθήματα πάνω σε αγάλματα).

- Κατάργηση του 774. Κατάργηση

και του 4.000 - αλλά: Σε αντικατάσταση του 4.000 "θεσπίζονται ειδικές ποινικές διατάξεις για την κάλυψη ορισμένων πράξεων αντικειμενικών ατόμων (χουλίγκους, κομμάζι, αυτόνομοι κλπ) που καταλύουν κάθε έννοια σεβασμού της κοινωνικής συμβίωσης". (από την παρουσίαση της καθημερινής).

Η αυτό το νομοσχέδιο ή κυβέρνηση έρχεται να βάλει ακόμη πιο άγρια και αποκάλυπτα χέρια στα κομμάτια που αντιδρούν και "εκτρέπονται". Η βία στα γήπεδα, γνήσιο δημιούργημα της κρίσης του καπιταλισμού, μπορεί να λειτουργεί αποπροσανατολιστικά ως προς τα πραγματικά προβλήματα της νεολαίας, δεν είναι όμως κι η πιο επιθυμητή για τους άστοχους έκτονωση. Η δη, η κυβέρνηση έχει από καιρό αρχίσει να δείχνει ποιοι είναι οι τρόποι έκτονωσης που ή ίδια προτιμάει: "Αθλητισμός και πολιτιστική εκδηλώσεις, με στόχο να τραβήχουν οι νέοι από τα ανεξέλεγκτα στέκια (ολλανδικά, ισπανικά) σε πιο ελεγχόμενες διοργανώσεις. "Ετσι, ενώ οι δήμοι έχουν ριχτεί στη διοργάνωση αγώνων, ο λαλιώτης προσπαθεί να πείσει τους μαθητές ότι "αγαπούν τον αθλητισμό και προσπαθούν", χωρίς να πάψει παράλληλα να τάζει λαγούς με πετραχήλια στους

πύλιντες. Αυτά κι άλλα τόσα προσφέρονται και θα συνεχίσουν να προσφέρονται στη νεολαία για να την πείσουν να ανταλλάξει την αμολισμένη της με κάποια νέα πρότυπα - του καλού αθλητή, του καλού οικογενειαρχη. Γι' αυτούς που δεν έννοούν να συμμορφωθούν μ' αυτή την κατεύθυνση, για όσους επιμένουν να εκκράζουν τα προβλήματά τους με δχι και τόσο εύκολοχάνευτους τρόπους υπάρχει πάντα ο κ. Μαγκάκης.

Η θωράκιση του αστυνομικού - ιδιαίτερα σε ώρα υπηρεσίας - του δίνει ακόμη περισσότερες εξουσίες απέναντι είτε σε άτομικές αντιδράσεις, είτε σε συλλογικές εκδηλώσεις. Θα είναι π.χ. πιο εύκολο το χτύπημα μιας απαγορευμένης διαδήλωσης που συγκρούεται με την άσκηση νόμιμα, με τις εξοντωτικές ποινές που θα πέφτουν σ' όσους συλλαμβάνονται.

Σαν αντίβαρο στο νομοσχέδιο, προβάλλεται ή κατάργηση του τρομοκρατικού 774, καθώς και του 4000 φυσικά, από τη μία θα ήταν πολύ δύσκολο για το ΠΑΣΟΚ να χρησιμοποιήσει τον 774, ένα νόμο που ούτως ή τότε αντιπολίτευση είχε καταδικάσει όταν ψηφίζονταν από τη Ν. Δημοκρατία, και που γενικά ήταν καταδικασμένος στη συνείδηση του κόσμου σαν νόμος που χτυπούσε πολιτικές απόψεις. Από την άλλη το ήταν άχρηστο, γιατί αυτό που το ΠΑΣΟΚ σήμερα θέλει να χτυπήσει δεν είναι κάποιες οργανώσεις ή ομάδες αλλά ένα γενικότατο κύμα δυσαρέχειας και τους τρόπους με τους οποίους αυτό εκφράζεται. Με την ίδια λογική επικρισηματολογείται και ή κατάργηση του 4000: "Οι δηλαδή αυτός ο νόμος χρησιμοποιήθηκε κατά κόρον όχι για την πάταξη των συμπτωμάτων, αλλά για το χτύπημα αντίπαλων (δεξιολογικών). Έτσι καταργείται κι αυτός. - τυπικά μόνο βέβαια, και οι πράξεις που πρόβλεπε τιμωρούνται με τις νέες διατάξεις που θεσπίζονται. "Ετσι ο Μαγκάκης καταφέρνει να απολιτικοποιήσει το χτύπημα των κομμάτων αυτών, μια και όλα πια όνα γονται στη σφαίρα του ποινικού δικαίου, αφού κανείς δεν θα διώκεται για τις ίδιες τους.

Για την μεγαλύτερη αποδοχή του νομοσχεδίου - και μέσα από αυτή προωθείται στην κόσμο μία διπλή ιδεολογία: "Από τη μία κύρια στους μικροαστούς που αφού πεισθούν να κάθε στιγμή κινδυνεύει ή περιουσία τους - ή οίκονόμειά τους - ή ζωή τους θα δεχτούν με άνακούφιση αυτά τα μέτρα προστασίας τους, καθώς φυσικά και την ένισχυση της θέσης του αστυνόμου προς τότε. Κι από την άλλη στη εργατική τάξη: "Ο κάθε νέος που νοιώθει τη ανάγκη να πετάξει στα μούτρα των άστων τα προβλήματα που οι "δικοί του δημιουργούν (από την ανεργία μ' ότι σημαίνει αυτή, μέχρι τη βλάβη ουσιαστικών σχέσεων και τη καθημερινή καταπίεση) χαρακτηρίζεται τεμπέλης που προτιμάει να αλητεύει παρά να δουλέψει - και όποιος θέλει να δουλέψει βρίσκει δουλειά - και ότι για τους άξιους πάντα υπάρχουν λύσεις - και πάει λέγοντας. "Ετσι προσοθούν πάλι το πρότυπο του τύπου που κυτάει τη δουλειά του και την οικογένειά του και τίποτα έξω από αυτήν - αυτός ο γουρνα δεν έχει τίποτα να φοβηθεί, αυτός ο νόμος δεν σπάζει, νεται για αυτόν αυτός ο γουρνα θα έχει το κεφάλι του ήσυχο κι όχι σπασμένο.

"Ετσι μέσα από την τρομοκρατία απήν μια και την αποδοχή ή απόδοξη από την άλλη, το ΠΑΣΟΚ έλπιζει να προωθήσει τη περίφημη "συμφιλίωση του λαού με τα δώματα "Ασφαλείας", από τις πρώτες θέσεις που διακήρυξε ή "κυβέρνηση όλων των Ελλήνων".

Συμπερασματικά μπορούμε να πούμε ότι βρισκόμαστε στο σημείο όπου μπορούμε να δούμε μία στροφή στην πορεία του ΠΑΣΟΚ, που ξεκινάει με όλα τα φόντα του προοδευτικού πίσω του, για να καταλήξει σήμερα στο κράτος του νόμου και της τάξης. Τα σημάδια αυτής της πορείας μπορεί να τα δείχνει πάνω στο κίνημα για τις φυλακές. "Ενώ κίνημα που έμμενίστηκε με μία σωρευτική όρμη για να "πραδοθεί στη συνέχεια στα χέρια των αυτών μεταρρυθμιστών τύπου "Αλεξανδρή, που αφού του έταξαν τα πάντα, το διέλυσαν.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΠΟΡΙΑ * Εφημερίδα της Ο.Ε.Ε. *
Υπεύθυνη: Μαρία Στύλλου * Μενάνδρου 50 * Ομόνοια
* Αθήνα 101 * Τηλέφωνο: 524 1001
* Εκτύπωση * Όφσετ: Α. Φλώρος, Η. Αρχοντας * ΤΥΠΟ 35
Βαλτετσίου 35 * Έδεσσα * Τηλέφωνο: 361 3914
Κυκλοφορεί στα κεντρικά περίπτερα

Βιβλιοπωλεία

ΑΘΗΝΑ

Αίολος
Ελεύθερος Τύπος
Ιστορικές Έκδόσεις
Καμμούσι
Δόχη του Βιβλίου
Μήνυμα
Όπερα
Παρατηρητής
Πλέθρον
Praxis
Πρωτοπαρία
Φωτογραφία
Χυδρί

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

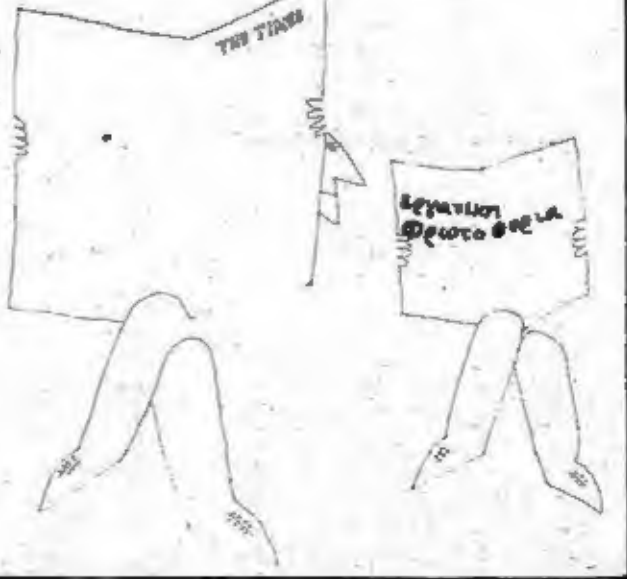
Θυμέλη
Ιστορικές Έκδόσεις
Κατά το Βιβλίο
Ηλεκτρονική
Τύπος-Press

ΤΡΙΚΑΛΑ

Β. Κόππος

ΚΕΡΚΥΡΑ

Τυποποιήσιμος

ΚΡΙΣΗ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΚΕΣ ΑΝΕΡΓΙΑ

ΤΙ ΕΙΔΟΥΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ;

Στην Βραζιλία (Σάν Πάολο) ή ο στενωμός θαλασσοφονεί ένα διαδηλωτή σε μία μεγάλη συγκέντρωση ενάντια στην ανεργία. Στην Αργεντινή (Ίντα ένος - "Αυρες") 125 χώρες του όνομα ζόμενου τρίτου κόσμου συζητάνε με απόγνωση τις συνέπειες της κρίσης πάνω τους. Έλπιζουν και πιέζουν για κάποια βοήθεια από το διεθνές Νομισματικό Ταμείο του Ρήγκαν και τις Ευρωπαϊκές τράπεζες (για να μην κυριχθούν σε χρεοκοπία οι Βραζιλία Μεξικό και Αργεντινή).

Εδώ το Υπουργείο Νέας Γενιάς χρηματοδοτεί πρότυπα άγροκτηματα της "Θεωρητικής" νεολαίας, ο ΟΑΕΔ οργανώνει σεμινάρια από κοινού με την Κοινή Αγροτική τήν "αντιμετώπιση" της ανεργίας, ενώ η ΓΣΕΕ καλεί "μαρξίζοντες" οικονομολόγους

για να μας πείσουν ότι η κρίση είναι πιά "εθνική" και "ανυπολόγιστη". Ταυτόχρονα το υπουργείο δικαιοσύνης ετοιμάζεται να ρίξει στα σκουπίδια τον πρόγραμμα πιά "όχρηστο" 774, ενώ προγραμματίζει τις ίδιες ή μεγαλύτερες ποινές (μέχρι 10 χρόνια) για όποιον κλέβει μία τσάντα.

Η κατάσταση δεν περνάει χωρίς κάποιες αντιστάσεις όπου οι εργάτες κάποιων "προβληματικών" προσπαθούν με επιτυχίες, καταλήψεις, πορείες να κρατήσουν τα εργοστάσια τους ανοικτά: Οι εργάτες της Κόλουμπεργκ (Αθήνα, Αταλάντη, Θεσσαλονίκη) έχουν εδώ και δύο μήνες καταλάβει το εργοστάσιο, ενώ οι εργάτες της ΧΡΠΕΙ, προσπαθούν να

πείσουν Γιαννόπουλο και Αγγερινό να δώσουν κάποια λύση στα κλειστά ματα της φαρμακοβιομηχανίας.

Και όμως όλες αυτές οι προσπάθειες παραμένουν κατακεραματισμένες πολλές φορές, και γνωστές μεταξύ τους, χωρίς να μπορούν να μετατραπούν σε ένα κίνημα ενάντια στα κλειστά ματα και την ανεργία, ενάντια στην καθημερινή εξαθλίωση και μιζέρια που απλώνεται όλο και σε μεγαλύτερο κομμάτι ανέργων.

Το ερώτημα που υπάρχει είναι: μπορεί να γίνει κάτι τέτοιο; Ίσως να αυτό το ερώτημα τριγωνίζει στο μυαλό διάφορων πρωτοπόρων εργατών αλλά και διάφορων συντρόφων της επαναστατικής άριστερας αυτή την περίοδο. Αλλάζει όλο και ποδο είναι

δυνατό να ξαναγεννηθεί το εργατικό κίνημα μέσα σε συνθήκες τόσο βαθείας οικονομικής κρίσης σαν τη σημερινή.

Το άδικο αυτό δεν άπαντάει σε ερώτημα (δεν είναι άλλοτε δουλειά ή ένας άδικο). Αυτό που προσπαθεί να κάνει είναι να βάλει τα στοιχεία που διαμορφώνουν αυτή την περίοδο (οικονομικά, κατάσταση της εργατικής τάξης, ανέργων) και τις απόψεις που κυκλοφορούν πάνω σ' αυτά.

Το ξεκαθάρισμα των απόψεων ή σαφώς δεν δημιουργεί κίνημα, αλλά τουλάχιστον διευκολύνει την σύνδεση με τις αντιστάσεις του, πρόγραμμα που είναι σημαντικό αυτή την περίοδο.

Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ ΤΗΣ ΚΡΙΣΗΣ

Από τα πρώτα μέτρα που υποχέθηκε το ΠΑΣΟΚ όταν έγινε κυβέρνηση ήταν το κτύπημα της ανεργίας. Μέσα στα πλαίσια της διεθνούς κρίσης (όπως υπολόγιζε τότε το ΠΑΣΟΚ) υπήρχαν περιθώρια να ανέβει ή άντα γνωσιολογία των ελληνικών βιομηχανιών έτσι ώστε όχι μόνο να σταματήσουν τα μελλοντικά κλεισίματα αλλά και να απορροφηθούν και όλοι οι μέχρι τώρα άνεργοι.

Κέντρο της αυτής ή πολιτική θα είχε από την μία τις "προβληματικές" βιομηχανίες και από την άλλη την δημιουργία ή ενίσχυση κάποιων βιομηχανιών ανάπτυξης τεχνολογίας.

Για μέν τις πρώτες την ανανέωση και ανταγωνιστικότητα τους θα την εξασφάλιζε απ' ευθείας το κράτος με έθνικοποιήσεις, για δε τις δεύτερες οι τράπεζες και ή βοήθεια της κυβέρνησης θα δημιουργούσαν συνθήκες για την ανάπτυξη αυτών των βιομηχανιών (πχ Πετροχημικά, πολεμική βιομηχανία κλπ).

Τελικά απ' όλα αυτά τα μεγάλα σχέδια τίποτε ακόμα δεν έχει μπει σ' εφαρμογή, και εκεί που ή κυβέρνηση προχώρησε σ' έθνικοποιήσεις (πχ ΠΥΡΚΑΛ) έγινε κάτω από την πίεση των εργατών αλλά και για την ίδια τρένοτητα της συγκεκριμένης βιομηχανίας (δεμένη με την πολεμική βιομηχανία).

Αντίθετα, σήμερα πιά ή προσπάθεια του ΠΑΣΟΚ είναι να συγκρατήσει την κατάσταση εκεί που βρίσκεται, χρησιμοποιώντας τα πιά σκληρά μέτρα λιτότητας που ούτε οι δεξιές κυβερνήσεις δεν τόλμησαν. Παγώνει ουσιαστικά τα μεροκάματα, υποτιμάει την δραστική και ύποπτα να μην υπερβούν οι δαπάνες για το υφεινικό χρόνο τα κρατικά έσοδα.

Αλλά επειδή δεν πιστεύει ότι θα δώσουν σκληρά μέτρα και αν εφαρμοστεί θα σταματήσει το κλείσιμο των "προβληματικών" γιαυτό επιστράτευει τα υπουργεία Ν. Γενιάς, Παιδείας καθώς και τον ΟΑΕΔ προσπαθώντας να προετοιμάσει το έδαφος για την ανεργία που συνεχώς θα μεγαλώνει. Από την μία επιδιώ-

κει να παρατείνει την σχολική περίοδο, όχι μόνο με το καινούριο σύστημα εισαγωγικών στις ανώτερες σχολές, αλλά και με διάφορα άλλα εκπαιδευτικά προγράμματα όπως με τις σχολές λαϊκής επιμόρφωσης σε διάφορες επαγγελματικές πόλεις, με τις σχολές μαθητείας του ΟΑΕΔ και τις σχολές νέου τύπου που από το χρόνο εννοποιούνται, καθώς και με διάφορα άλλα προγράμματα που ετοιμάζεται να εφαρμόσει από το Σεπτέμβριο. Ταυτόχρονα προσπαθεί να εκτονώσει την αγανάκτηση από το μέγαλωμα της ανεργίας και το επιδιώκει με δυο κύρια τρόπους: Έτσι δημιουργώντας κάποιες προσωρινές "θέσεις" δουλειές που χρηματοδοτούνται κύρια από ΕΟΚ και πλασάρωνται από την τοπική αυτοδιοίκηση και διάφορα υπουργεία (πχ δειντροστεύσεις) είτε με την ανακατανομή του επιδόματος ανεργίας - πρόσφατα άνηκε ή είδηση για μείωση του επιδόματος από μερικές κατηγορίες, ενώ αν τίθετα ή περιλάμβαι άλλες κατηγορίες που μέχρι τώρα δεν είχαν τις προϋποθέσεις.

Έτσι οι φαντασιώσεις του "Αντρέα για την τεχνολογική ανανέωση των ελληνικών βιομηχανιών και οι πομπώδεις υποσχέσεις του "Αρσένη για το ξεπέρασμα της ύφεσης μέσα στο 83, κοντεύει να καταλήξει στην πιά μαζική και δραματική ανεργία που έχουμε γνωρίσει μέχρι τώρα. Και αν ή κατάσταση δεν ήταν τόσο απελπιστική θα μπορούσαμε να γιουχαίσουμε θά Μαϊκήν Λαλιώτη που χρηματοδοτεί "αυτοδιαχειριζόμενα αγροκτήματα" και "κοινόβια" σαν διέξοδο και πρόταση να λύσει ή καθένας την ανεργία του.

Τα διεθνή πλαίσια

Και το ζήτημα είναι για πόσο θα κρατήσει αυτή ή κατάσταση... Γιατί τέλος πάντων οι καπιταλιστές δεν παίρνουν κάποια μέτρα για να την διορθώσουν. Γιατί ούτε οι σοσιαλδημοκρατικές κυβερνήσεις με την ενίσχυση του κράτους καπιταλιστήδ μπορούν να δώσουν διέξοδο, σ' αυτό

που όλοι αναγνωρίζουν σαν σοβαρότερη οικονομική κρίση μετά τον πόλεμο.

Η λύση στην οικονομική κρίση συνεπάγεται τέτοιες καταστροφές που κανείς δεν τολμάει να πάρει τη πρωτοβουλία να τις κάνει. Γι αυτό άλλωστε ή κρίση είναι τόσο μακρόσυρτη και παρατεταμένη και κοντεύει να κλείσει δεκαετία. Κάθε δε μι κρή ανάκαμψη μέσα στα πλαίσια αυτής της κρίσης κάνει το διέξοδο απ' αυτήν ακόμα πιά δύσκολο.

Αίτια αυτής της κρίσης δεν είναι κάποια τυχαία ή προσωρινά γεγονότα. Ούτε ή αύξηση της τιμής του πετρελαίου, ούτε οι διεκδικήσεις των εργατών και οι μεγάλοι μισθοί - ούτε ή "αντισομένη" ανάπτυξη βερά - ούτε. Αντίθετα είναι οι διεκδικήσεις των εργατών και οι μεγάλοι μισθοί - ούτε ή "αντισομένη" ανάπτυξη βερά - ούτε. Αντίθετα είναι οι διεκδικήσεις των εργατών και οι μεγάλοι μισθοί - ούτε ή "αντισομένη" ανάπτυξη βερά - ούτε.

Για να πετύχει αυτό χρειάστηκε να σπάσουν τα "κρατικά" εμπόδια. Έκπεσε πιά το μοντέλο της έσωτερικής βιομηχανίας που ήταν δεμένη με την αντίστοιχη τρέπεζα, όπως λίγο ως πολύ συνέβαινε στην περίοδο του μεσοπολέμου. Έτσι, οι διάφορες "εθνικές" τράπεζες είχαν γίνει διεθνείς, (πχ. καταθέσεις από τις πετρεοπονογικές χώρες, δάνεια στις χώρες του "τρίτου" κόσμου ή του ανατολικού μπλόκ, ή και επενδύσεις σε πολυεθνικές ευρωπαϊκές ή αμερικανικές). Το ίδιο συνέβηκε και με τις "εθνικές" βιομηχανίες που έπεσαν σε άλλες χώρες, δημιουργώντας έτσι μία άλλη διεξόδο, όχι μόνο ανανεώ τους αλλά και με τις

βιομηχανίες του κράτους που εγκαταστάθηκαν πχ. οι αυτοκινητοβιομηχανίες όχι μόνο απέτελεσαν οι ίδιες την συγκεντρωμένη ανάπτυξη της τεχνολογίας διαφόρων κλάδων (ηλεκτρονικής, χάλυβα) αλλά έδωσαν την τύχη αυτών των κλάδων με την δική τους (ή χαλυβουργία διαφόρων χωρών της Εύρώπης εξαρτάται από την αμερικανική όδον).

Το αποτέλεσμα αυτών των διασυνδέσεων των διαφόρων οικονομικών άρχισε να καθορίζει και νότιαροί - ζει το δόξα των "ανεξαρτητών" επί μέρους κινήσεων της κάθε μιάς από αυτές. Έτσι όταν από μία στιγμή και πέρα ή ανεξαρτημένη οργανική σύνθεση των κεφαλαίων σημάτωσε τη δυνατότητα παραπέρα ανάπτυξης του ποσοστού της εκμετάλλευσης αυτό έγινε ταυτόχρονα σπινθήρας σ' ένα διάφορο μέρη. Οι καπιταλιστές καταλαβαίνοντας ότι δεν σήκωνε περισσότερες επενδύσεις γιατί αυτό θα έβριζε τα κέρδη τους, αποφάσισαν "προσωρινά" να σταματήσουν. Το πρόβλημα είναι ότι κανένα σταμάτημα δεν μπορούσε και να απομνησθεί λόγω ακρίβειας των διασυνδέσεων που ανακόπηκε και παραπάνω. Έτσι ή κρίση άρχισε να απλώνεται σ' όλες τις χώρες, χωρίς να "αφήνει" απ' έξω ούτε τον "τρίτο κόσμο" που στην προηγούμενη οικονομική κρίση του 29-30 είχε βρει την ευκαιρία (απομονωμένος απ' αυτά που συνέβαιναν στον "άντα τυγμένο" καπιταλισμό) να δημιουργήσει την δική του βιομηχανία.

Εάν αυτή ή επέκταση και διεθνοποίηση του κεφαλαίου ήταν ή αίτια του μεταπολεμικού θαύματος σ' όλες τις καπιταλιστικές χώρες, αυτό το ίδιο μετατρέπεται τώρα στο βασικό εμπόδιο ξεπέρασματος της κρίσης. Η μόνη καπιταλιστική διέξοδος για το ξεπέρασμα είναι μία μεγάλη καταστροφή κεφαλαίου. Όχι απλές πτωχεύσεις από δια και απόκα. Είναι λίγες, δεν φτάνουν. Η καταστροφή όμως θα συμπαράσχει μαζικής όχι μόνο πιά μερικές βιομηχανίες ή τράπεζες, όπως την προηγούμενη κρίση, αλλά ολόκληρες χώρες. Το ότι οι διεθνείς τράπεζες κρατούν με το

ΠΟΙΩ ΠΡΟΠΤΙΚΗ

Οι κόλπες των φοιτητών ξεγυάλισαν φέτος αποτελέσματα με κάποιες από κλίσεις απ'αυτά που υπολάνιζαν οι σχολιαστές κάθε πλευράς:

α) Πτώση της ΠΑΣΠ

β) Μή ανανεωμένη δύναμη της ΚΝΕ νά εισπράξει από "δριστερά" τη δυσαρξία απέναντι στο ΠΑΣΟΚ. Ή κοή πτώση της "πρώτης δύναμης" που σίγουρα είχε ληφθεί για κάτι καλύτερο.

γ) Μεγαλύτερη από την αναμενόμενη άνοδος της ΔΑΠ.

δ) Μή ανανεωμένη στασιμότητα του Α.Α. Η μεγάλη πορεία προς τα πίσω ("...για την αποκατάστασή της έμβελειας του Πήνα πριν την διάσπαση του 78") διακόπηκε σε κρίσιμη στιγμή.

ε) Διατήρηση των συσπειρώσεων στα περσινά (περίπου) επίπεδα. Αριθμός ψήφων και ποσοστό που δεν τό περίμενε κανείς μέσα κι έξω από τις συσπειρώσεις. Ακυρώθηκαν "επί του πιεστηρίου" όλα τα επικείμενα θρα και οι αναλύσεις για το τέλος του δριστερισμού.

Ήσα από τις φοιτητικές εκλογές υπάρχει η δυνατότητα να εντοπιστούν κάποιες οδοιστικές και άρκετά υπόγειες διαδικασίες που συντελούνται στους φοιτητικούς χώρους. Η δυσκολία βρίσκεται στο να παρακάμψει κανείς τους χιλιάδες τόπους του προεκλογικού ύλικου και να αναγάγει τις δεκάδες των επινικιών αναλύσεων απ'όλες τις πλευρές.

Οι φοιτητικές εκλογές γίνονται μ'όλους τους κανόνες και τα μέσα του "μεγάλου" κοινοβουλευτισμού. Γι αυτό και οι πραγματικές διεργασίες βρίσκουν ο'αυτές μια αναπαράσταση αρκετά διστρεβλωμένη. Έτσι, κάθε φορά είναι κάποιες μικρές μετατοπίσεις, κάποιες λεπτομέρειες του χάρτη των αποτελεσμάτων, που λένε πολύ περισσότερα για τις τάσεις στην φοιτητική χώρα από την απόλυτη εικόνα των "χοντρών" ποσοστών.

Στις φετινές εκλογές το "μπαλόνι των δημοκρατικών δυνάμεων" πήρε κοντά στο 75% των ψήφων. Παρόλα αυτά το συμπέρασμα "νίκη των δημοκρατικών δυνάμεων" είναι ψέμα και τό ξέρουν καλά όλοι, και ακόμα περισσότερο αυτοί που τό λένε.

Τό "μήνυμα" των εκλογών πρέπει να αμνημονεύει σε δύο αποτελέσματα:

α) Τήν μεγάλη άνοδο της ΔΑΠ.

β) Τό ποσοστό που συγκέντρωσαν οι συσπειρώσεις (κάτω από τις συγκριμένες συνθήκες συμμετοχής των συσπειρώσεων στις εκλογές τό ποσοστό αυτό ήταν αναπάντεχο για όλους).

Τό ένα κοινό χαρακτηριστικό και των δύο είναι ότι στηρίχθηκαν στα πρώτα έτη: Η ΔΑΠ ισχυρίζεται ότι αποτελεί ήδη την πρώτη δύναμη στους πρωτοετείς. Οι συσπειρώσεις συγκέντρωσαν την δύναμή τους σχεδόν αποκλειστικά από τό δύο πρώτα έτη, μίς και στους "μεγαλύτερους" επικράτησε η άποψη της άποχης. Τό

δεύτερο κοινό χαρακτηριστικό είναι ότι πρόκειται για τους δύο πόλους, που από έντελως διαφορετικές σκοπιές και ποσοπτικές βρίσκονται έξω από τό σημερινό "μπαλόνι-εξέλιξης" του φοιτητικού συνδικαλισμού.

Έχουμε την γνώμη ότι αυτό αποτελεί και τό κεντρικό συμπέρασμα που πρέπει να βγάλει κανείς απ'τό φετινό αποτέλεσμα: άρχιζουμε να έρχονται στο φως οι δυνάμεις και η σθεράτητα της συνδικαλιστικής πυραμίδας μέσα στις σχολές. Πρόκειται για εκδήλωση αποστασιοποίησης, ιδιαίτερα από τους νέους φοιτητές, απ'αυτά που συνεχίζει να άνοδοίται. Άλλα δεν είναι πιά φοιτητικό κίνημα. "Αποστασιοποίηση" που έγκορράζεται με έντελως διαφορετικούς τρόπους:

• Τήν έπιστροφή κομματιού της χρυσής νεολαίας, που πάντα ύπηρχε μέσα στις σχολές, στις παροπαρθεσες συντηρητικές κατευθύνσεις, μετά την "μωρελίζουσα" περίοδο τήμεταπολίτευσης.

• Τόν λίγο-πολύ αόρατο άλλο άθροισμα, προσανατολισμό ενός κομματιού νέων φοιτητών ο'ένα από τό δριστερό ξεπέρασμα της σημερινής θλιβότητας του φοιτητικού συνδικαλισμού.

Πρόκειται για την εκδήλωση μιας τάσης άρκετά επικίνδυνης για τις κυρίαρχες παρατάξεις, που άκριβώς έπειδή "έπσαν τό σήμα" περίορι-σαν τους πανηγυρισμούς στα άπαραίτητα. Άς σημειάσουμε ότι η εκδήλωση αυτής της τάσης μέσω των ψήφων είναι πιά περιορισμένη απ'ότι ίσχυέ στην πραγματικότητα. Οι φοιτητικές εκλογές σήμερα αποτελούν περισσότερο σύγκρουση μηχανισμών, κύρους, κεφαλαίων κλπ., έπικεδο όπου κυριαρχία των "μεγάλων" δεν παρουσιάζει σοβαρά προβλήματα. Τί γίνεται όμως καθημερινά μέσα στις σχολές;

Τό κενό ηγεμονίας

Εδώ και πολύ καιρό τό συνδικαλιστικά όργανα του φ.κ. δεν μπορούν να παρουσιάσουν ούτε μια έδρα-πρόταση για στοιχειώδη μαζική πρακτική μέσα στις σχολές. Πολύ περισσότερο να παρουσιάσουν ένα πλάνο στο στόχων-αίτημάτων-παρεμβάσεων, δηλαδή κάποιο πρόγραμμα που να συγκεντρώνει τό ένδιαφέρον των φοιτητών εσω κι άπλά για συζήτηση.

Ταυτόχρονα όποιοδήποτε μαζική λειτουργία του φ.κ. έχει καταρρεύσει: Η Γ.Σ. οδοιστικά αποτελούσε άνάμνηση. Τό δ.Σ. δεν λειτουργούσε μίς και συνήθως τό μέλη τους βαριούνταν (και δίκαια) τίς χωρίς νόημα συνεδριάσεις. Άπομένον οί 21 (για την άκρίβεια 20) λεβέντες του Κ.Σ. της ΕΦΕΕ να στηρίζουν τό λάβαρο του άγώνα, που σχεδόν κανείς πιά δεν πιστεύει.

Ήσα στις μάζες των φοιτητών, που σήμερα καθορίζονται περιόδοτε από τό σχέση τους με τό κεντρικό

σθμίο που από την ένταξη τους σε κάποιες διαδικασίες κινήματος, γίνονται φανερότερες άνατροπές στάσης, προτύπων, κομμάτων, σχέσεων: Ο τόπος του "πολιτικοποιημένου συνδικαλιστή" του 74-78 αποτελεί πιά οράδεια γελοιάτητα. Είναι πιά φανερό η παρουσία των "σοβαρών παιδιών" που παίρνουν σε 4-5 χρόνια τό πτυχίο, για να συνεχίσουν την ζωή τους άλλού: θητεία, σιγονέια, έργασία. Ταυτόχρονα έμφανίζονται δλο και συχνότερα κάποια δείγματα, πιά βαθιές ίσως από προηγούμενα, ρήξης με τόν άστυμό. Μίς ευαισθησίας και άνοστήσης έναλλακτικών λύσεων, που χωρίς την δυνατότητα άκροστούν σε κάποιες συλλογικές διαδικασίες παραμένουν άτομικές έπιλογές και άναζητήσεις πολλών άν ανθρώπων που αντιμετώπιζουν κα σημερινό συνθηπτικό διλήμμα...

Κάποιες συντροφοί θα διαπίστωναν για άλλη μιά φορά τόν θάνατο του "μεταπολιτευτικού φ.κ.". Μά μύ έννοια ή διαπίστωση είναι σήμερα σωστή:

Τό φ.κ. από τό 74 και μετά, με την κυριαρχία του ρεφορμισμού, προσανατολίστηκε στην στρατηγική του "συγχρονου και δημοκρατικού πανεπιστημίου στην ύπηρεσία του λαού και του τόπου". Προσανατολισμός που σήμαινε άργάνωση των φοιτητικών χώρων ο'ένα ισχυρο συνδικαλιστικό κίνημα στη βάση της υπέρσωσης των "φοιτητικών συμπεράσεων", στην διεκδίκηση ενός "νέου τύπου ΑΕΙ" που ή δημιουργία του θα αποτελούσε άναμνηση του κοινωνικού συνόλου γενικά. Σ'αυτή τη στρατηγική ύπότηθε-ται ότι άντιδρώσε ή άστική τάξη, που στην βάση της "εξουδεύσεως" της ήθελε ένα πανεπιστήμιο "άναρχο-αντιστικό και σκεταστικό". Η κρίση του φ.κ. άρχίζει με τό ξεδίπλωμα της έκσυγχρονιστικής μεταρρύθμισης του Κοσμοανήλ, που άποδεικνύει πως ή έκσυγχρονισμός της έκπαίδευσης αποτελεί κεντρικό σημείο της συνολικής έκσυγχρονιστικής στρατηγικής του κεφαλαίου στην Ελλάδα. Η στρατηγική του φ.κ. άποδεικνύεται άνερπη στην άστική τάξη. Παρόλα αυτά οι διανομικές τακτικές στην προώθηση του έκσυγχρονισμού, ή γενική άντίθεση διεξά-δημοκρατικές πολιτικές δυνάμεις που νεχίζουν να δίνουν τό περιθώριο στο φοιτητικό συνδικαλισμό για μιά άντιπαράθεση με την άστική έξουσία. Τό φ.κ. έντάσσεται σάν ισχυρό όπλο στην άντιθέση πάλι που καθορίζει ή άντιπαλίτευση και που ύπότηθεται πώς συμπεκνώνει τό συμπέρασμα όλων των λαϊκών τάσεων. Η στή την έννοια ή φοιτητικός συνδικαλισμός, παρόλο που έχει μπει σε σοβαρή κρίση από τόν 815 και τίς καταλήψεις, συνεχίζει να έκφορράει κάποιο ύπαρκτο μαζική τάση μέσα στις σχολές. Πού σημαίνει ότι ή ρεφορμιστική κυριαρχία δεν άποτελούσε κομψή έξυπνη καθοδηγούνη της ΚΝΕ ή της ΠΑΣΠ, αλλά έκφραση ενός συγκεκριμένου έπιπέδου άντιπαράθεσης φ.κ.-άστικής έξουσίας μέσα στις σχολές. Πού σημαίνει ότι ή κοινοβουλευτική κυριαρχία των ΠΣΚ-ΠΑΣΠ-ΔΑ άνανακλούσε ύπαρκτο συσχετισμό άπόψεων, προγραμμάτων, τακτικής μέσα στις Γ.Σ. μέσα στις συλλογικότητες των φοιτητών. Αυτό άκριβώς είναι και τό στοιχείο που τείνει να χαθεί στην σημερινή περίοδο:

Τό πέρασμα της κυβερνητικής έξουσίας στο ΠΑΣΟΚ είναι τό σημείο "χωρίς έπιστροφή" για τόν φοιτητικό συνδικαλισμό. Τό ξεπέρασμα της άσημνης "πολιτικής" άνταρσίας έξό-δημοκρατία, τό άναλίστιστο άντιδρώσε πολιτικής σήμερα, πιά έχει τό φ.κ. άν θέλει να βγει από τό τείχη των σχολών, να προσπαθήσει να έντάξει την άστική τάξη του σε άντιθέσεις πιά βαθιές και ριζικές. Τήν ίδια στιγμή τό "πρόγ-

ραμμα" του φοιτητικού συνδικαλισμού γίνεται κυβερνητικό πρόγραμμα. Τό ΠΑΣΟΚ προωθεί την έκσυγχρονιστική πολιτική στην ΑΕ έξαντλώντας τό άντικειμενικά όρια (ύποδομή, άνοχή της οίκονομίας κλπ) και με άρκετά "δημοκρατικό" τρόπο (στήριξη του νέου ν.π. στις κυβερνητικές προσβάσεις στους φοιτητές, έκνοποιητικές παραχωρήσεις στα ΚΚ), που σημαίνει την άναπαρξία άντιπολιτευτικού "ζωτικού χώρου" άσο τό όργανο του φ.κ. μένουν στο έδαφος της άποδοχής του έκσυγχρονισμού του άστικού πανεπιστημίου. Τό δεύτερο έννοια σημείο "διασποράς" της ΕΦΕΕ δεν έχουν κανένα πολιτικό βάρος, γεγονός που καταλαβαίνουν όλες οι πλευρές έσω κι άν δεν τό άναγνωρίζουν.

Αυτή ή έξέλιξη δίνει τό σύνολο του φοιτητικού συνδικαλισμού (και άχι μόνο την ΠΑΣΠ) στην ούρά του ύπομνηνίου παιδείας. Σήμερα είναι άδύνατο όποιοδήποτε μαζική πρακτική που να άντιπολιτεύεται σοβαρά την κυβερνητική πολιτική μένοντας στα πλαίσια της ως τό τώρα έδολογικής και πολιτικής συγκρότησης του φοιτητικού συνδικαλισμού.

Τό αποτέλεσμα είναι ή οδοιστική άπονέκρωση των μαζικών διαδικασιών του φοιτητικού συνδικαλισμού, και άχι ή λάθος προσανατολισμός τους. Η ρεφορμιστική άριστερα διατηρεί την κοινοβουλευτική πρωτοκαθεδρία μέσα στους φοιτητικούς χώρους (πλειοψηφία στις εκλογές), αλλά για πρώτη φορά από τό 74 ή ισχύς της στηρίζεται σχεδόν αποκλειστικά στις κόλπες και τό γραφειοκρατικό χειρισμό των όργάνων. Για πρώτη φορά ή πλειοψηφία δένσμαινει και πολιτική ήγεμονία μέσα στους φοιτητικούς χώρους και τίς καθημερινές φοιτητικές πρακτικές. Αυτό άκριβώς τό στοιχείο, τό "κενό ήγεμονίας" μέσα στις σχολές, άποτελεί την βάση για τίς έπερχόμενες άνακατατάξεις που με μιά έννοια προδιαγράφονται στις εκλογές:

Οι παρατάξεις της ρεφορμιστικής άριστερας δεν μπορούν να άποφύγουν την μετατροπή των σχέσεων τους με τίς φοιτητικές μάζες σε σχέσεις που θυμίζουν όλο και περισσότερο παραδοσιακές άστικές πολιτικές δυνάμεις: κοινοβουλευτικές έλεγχος-άπομάκρυνση από τόν καθημερινό πολιτικό, έδολογικό, άργανωτικό προσδιορισμό των φοιτητικών πρακτικών.

Άντίθετα για την ΔΑΠ, ή περίοδο παρουσιάζει δυνατότητες πολιτικοποίησης της παρέμβασής της, άνόπτσης της έπιδροχής της άλλας των όργανωμένων σχέσεων της με τόν φοιτητικό. Σάν άντιπολιτευμένη με την κυβέρνηση, αλλά και σάν λοκληρωμένη και χωρίς "σοσιαλισμούς" άντιθέσεις έδολογικές και πολιτικές στάση άποδοχής του έκσυγχρονισμού. Ταυτόχρονα ή ρεμοιλία και ή κομμογυνισμός των κρατικών σιολιστών, θα της δώσουν άχι λίγα έπιχειρήματα περί άξιοκρατίας, όρθολογισμένης άνόπτσης, αλλά άκόμα και υπέρσωσης δημοκρατικών δικαιωμάτων.

Άλλά αυτό που μας άφορά περισσότερο είναι ότι αυτό τό "κενό ήγεμονίας" σημαίνει για την όσα κενά άριστερας μέσα στις σχολές. Αυτή ή πορεία έκφυλισμού του φ.κ., που στην διαδρομή της συνέτριψε τίς συσπειρώσεις, φτάνοντας σήμερα στο ζενίθ της, δημιουργεί κατά τη γνώμη μας συνθήκες άνάκαμψης του "χώρου". Τού χώρου που με άσθεπρία τίς καταλήψεις προσπάθησε να έξωγει από τό έδαφος του φοιτητικού συνδικαλισμού, να άναπτύξει σε κίνημα την πάλι ένάντια στον άστικό έκσυγχρονισμό, ένάντια στο άστικό πανεπιστήμιο. Και πιστεύουμε ότι είναι άκριβώς αυτή ή "αίσθηση" που τροφοδότησε στην φετινή χρονιά ποιες διαδικασίες άνασύνθεσης ή

ΓΙΑΤΙΣ' ΣΥΔΕΙΡΟΒΕΙΣ

πως ήταν τό διήμερο καί τό τριήμερο τής συζήτησης στήν Αθήνα, οίσις ζητήσεις σέ διάφορες επαρχιακές πόλεις, ή έκδοση περιοδικών, επιθεωρήσεων κλπ.

Για μιάν άριστερά μέση στίς σχολές.

Η δραστηριότητα αυτού άκριβώς του χώρου, πού μιάν περιορισμένη είκόνα του δόθηκε καί στίς έκλογές, είναι ή μοναδική πλευρά πού μπορεί νά συμβάλει στήν άνασύνθεση μιός άριστερός μέσα στους φοιτητικούς χώρους. Στίς προτάσεις πού ψελλίζει αυτός ο κόσμος, στίς πρακτικές πού κουτά-στροβά επιχειρεί, σήμερα καταμετρώνται οί δυνατότητες αντιπαράθεσης στήν τεχνοκρατική-έκσυγχρονιστική ιδεολογία, οί δυνατότητες αντίστασης στόν άστυισμό μέσα στά πανεπιστήμια. Η αυτή τήν έννοια αυτός ο χώρος μπορεί νά μήν είναι σήμερα περιθώριο μέσα στίς σχολές. Άντίθετα οί ιδέες του καί οί πράξεις του μπορούν νά έρθουν στό κέντρο της σκηνής, μπορούν νά αποτελούν τήν "μύγα μέσ τό γάλα" τής άπραξίας του φοιτητικού συνδικαλισμού. Αυτό δέν σημαίνει ότι μέ τρόπο αυτόματο διαλύονται καί τό χαρακτηριστικά περιθώριου καί (αυτό) απομόνωσης πού διαμόρφωσε στήν πολιτική καί στήν συμπεριφορά αυτού του χώρου ή κατάσταση του στή προηγούμενη περίοδο. Αυτό, κατά τήν γνώμη μας, αποτελεί καί τό κεντρικό "πρόβλημα συγκρότησης" τής περιόδου: Πώς μπορεί αυτός ο χώρος νά ξεπεράσει όρισμένα χαρακτηριστικά ήττας καί άποσύνθεσης, νά έπεξεργαστεί πολιτική παρέμβασης σέ μεγάλη κλίμακα μέσα στίς σχολές, νά στηρίξει μιάν τέτοια παρέμβαση ιδεολογικά, πολιτικά, οργανωτικά.

Στίς ός τά τώρα συζητήσεις νομίζουμε ότι έχουν άναδειχτεί κάποιες πλευρές του ζητήματος:

1) Σύνθεση καί δυνατότητες συζήτησης-παρέμβασης των συσπειρώσεων σήμερα.

Στίς συσπειρώσεις μπορούμε νά διακρίνουμε δύο "κατηγορίες" άγωνιστών σήμερα: Άπ' τήν μιάν ένα λεπτό στρώμα τής "γενιάς των καταλήψεων" πού επιβίωσε μέσα στήν πολιτική κρίση τής προηγούμενης περιόδου. Σύντροφοι πού κουβαλάνε μιάν ολότητα πείρας παρέμβασης στό φ.κ., αλλά πού καθορίζονται καί από ένα ξεκούμα μέ τή συγκεκριμένη κατάσταση πού επικρατεί μέσα στίς σχολές.

Άπ' τήν άλλη ένας μεγάλος άριθμός από συντρόφους των πρώτων έτών. Άγωνιστές πού διακρίνονται άπό έναν λίγο πολύ αμόρφωτο προσανατολισμό σέ μιάν άριστερή έναλλακτική του φ.κ., αλλά καί πού δειμένοι μέ τήν πραγματική κατάσταση στό άμφιθέατρο είναι οί μόνοι πού μπορούν νά τροφοδοτήσουν ένα ζωντανό προβληματισμό καί νά στηρίξουν μιάν πραγματική δράση στους χώρους.

Η γενική θετική αντικειμενική κατάσταση επιτρέπει τήν σύνθεση, τήν συζήτηση, τόν άλληλοσχετισμό αυτών των δύο κατηγοριών. Γεγονός πού φάνηκε από τίς ός τά τώρα διαπραγματεύσεις καί τή διάθεση νά συνεχιστούν.

Αυτή ή σύνθεση καί οί δυνατότητες συζήτησης αποτελούν τό κατ' άρχήν πλαίσιο των δυνατοτήτων των συσπειρώσεων σήμερα. Ένα πλαίσιο πού πρέπει νά διαφυλαχθεί, καί νά διευρυνθεί σ' ένα άνώτερο επίπεδο πολιτικοποίησης τής συζήτησης καί τής παρέμβασης.

Σ' αυτό τό επίπεδο διάφοροι σύντροφοι (καί ιδιαίτερα οί σύντροφοι πού προσέρχονται άπό τήν Β' Πανελλαδική) βάζουν μέ δύο τρόπους ένα πρόβλημα: τήν άμφισβήτηση των δυνατοτήτων καθορισμού μιός κοινής πορείας αυτού του χώρου, στήν βάση των ιδεολογικών καί πολιτικών διακρίσεων, πού άναμφισβήτητα υπάρχουν. Ένώ (σωστά) προβάλλουν τήν

άνάγκη μιός ξεκάθαρων πολιτικών προσανατολισμών γιά τήν στήριξη των μετώπων τής περιόδου, καταλήγουν σέ μιάν σκεπτικιστική καί διασπαστική αντιμετώπιση των διαδικασιών πού μπορούν νά δημιουργήσουν τέτοιους προσανατολισμούς σέ μιόν μαζικό καί ζωντανό κομμάτι του κινήματος. Η ιδιοταχτική πού δημιουργεί διπλό πρόβλημα: καί τούς ίδιους απομονώνει άπό μιάν διαδικασία πού θά μπορούσαν νά είναι πολύτιμοι. καί μπλοκάρει ή αποδυναμώνει τίς διαδικασίες συζήτησης καί παρέμβασης (στόση στό τριήμερο, έκλογές).

2) Περιεχόμενο καί προσανατολισμός τής δράσης μας στίς σχολές.

Οί παρόντες πού δδηναν στο άδιέξοδο τόν φοιτητικό συνδικαλισμό (προώθηση έκσυγχρονισμού, "σοσιαλιστική" διακυβέρνηση κλπ) είναι πού φέρνουν τό ίδιο πρόβλημα σέ μιάν άντίληψη άρκετά διαδεδομένη μέσα στήν άριστερά του φ.κ. τής προηγούμενης περιόδου: σήμερα είναι ή διεξόδη μιόν προσπάθεια νά άναδείξουμε σόν συνεπείς ύπεραστές των "φοιτητικών συμφερόντων" προσάγοντας μέ μαθητικό τρόπο κάποιες νικά άμυντικές αίτήσεις άπέναντι στίς συνέπειες του έκσυγχρονισμού, περιμένοντας μιάν ένίσχυση τής θέσης μας μέσα στόν φοιτητικό συνδικαλισμό. Τό σενάριο του 815 δέν μπορεί νά έπαναληφθεί παρά σόν κυμαδία.

Σήμερα ή παρέμβαση άπ' όλες τίς πλευρές "κοινωνικοποιείται": ή έκσυγχρονισμός προχωρά πρός όλο της άνάπτυξης τής χώρας, των λαϊκών τάξεων, του σοσιαλισμού πού ύπόσχετο τό ΠΑΣΟΚ. Σ' αυτή τήν πολιτική καί τό μέτωπο πού τήν στηρίζει, όποιος προσπαθήσει νά άντιτάξει ό τι αυτό σημαίνει θωρεί-διόδοισμα-πειθαρχία κλπ άπό τούς φοιτητές, θά είσπραξει δικαίως άπομόνωση καί γελοιοποίηση. Σήμερα πρέπει αντίστοιχα νά βρούμε καί νά συνδεθεί μέ συγκεκριμένη κοινωνική προσπάθεια καί όποια αντίσταση στόν άστυικό έκσυγχρονισμό, άλλως δέν πρόκειται νά ύπόρξει.

Η άπάντηση πιστεύουμε πως πρέπει νά άναζητηθεί σ' αυτό πού στό τριήμερο συζήτησης άνομόστηκε "κεντρικότητα τής εργατικής τάξης" στήν παρέμβασή μας. Πού δέν σημαίνει βέβαια τό "νά γίνουμε εργάτες" ούτε τό ότι κέντρο τής δράσης μας είναι ή συμπαράσταση σέ κάποιους άγώνες του εργατικού κινήματος. Άντίθετα σημαίνει τέτοιον τύπου δράση μέσα στίς σχολές πού νά άναδείκνυται τό κοινωνικό ύπόβαθρο καί τήν προοπτική του έκσυγχρονισμού καί αντίστοιχα των αντίστασεων.

Σήμερα ή πάλη ένάντια στό ν.π. μπορεί νά άποκτήσει πολιτικό βάρος μόνο σάν πάλη ένάντια στήν παιδεία καί τήν γνώση τής έκμετάλλευσης καί καταπίεσης άνθρώπου άπό άνθρωπο. Παράλληλα ή αντίστασή μας πρέπει νά βρίσκει θετική διεξόδη στή διατύπωση κάποιων άρχών, ιδεών, στόχων γιά τήν όργάνωση τής παραγωγής τής γνώσης μέ βάση τό συμπέρασμα των νικών, σέ άστικοίς μέ τήν ιστορική προοπτική καί τό άπελευθερωτικό περιεχόμενο του εργατικού κινήματος.

Τό πεδίο αντιπαράθεσης έχει με καταπιαστεί άπό τήν εποχή τής Ν.Δ. καί του 815. Έτσι στή θέση του "τρείς περιόδους-τρείς μεταφορές" πρέπει νά άναζητηθούν νέα επίπεδα παρέμβασης στό μόνιμο καί ούσιαστικά χαρακτηριστικό του πανεπιστημίου πού τό συγκροτούν σόν άστικό πανεπιστήμιο: γνώση πού κέρδισαν καί τής έκμετάλλευσης-σχέσεις έξουσίας πού όργανώνουν τήν παραγωγή τής ιδεολογικής κατεύθυνσης καί άναπαγωγής τής. Καί όπ' τήν άλλη: συγκεκριμένες άνάγκες των μαζών καί των άγώνων τους στήν έκπαίδευση-έναλλακτικές προοπτικές όργάνωσης καί σύνθεσης τής γνώσης μέ τήν ζωή καί

σκέψεις προτάσεις
γιά τό
φ.κ.

σημερινή σύνθεση ενός έπαναστατικού κινήματος στους χώρους τής άκπαίδευσης μέ κινητοποιήμένα τμήματα των μαζών σέ εργοστάσια, συνολικές κλπ.

Έδώ θά πρέπει νά διευκρινιστεί ότι μιάν τέτοια κατεύθυνση δέν μπορεί νά προχωρήσει σάν "ιδεολογική άπογείωση" μιός προπαγάνδας μέσα στίς σχολές. Μπορεί νά βρεί τήν δύναμή της μόνο μέ τό ξεκίνημα άντίστοιχων πρωτοβουλιών πού στήν έξέλιξή τους μπορούν νά συγκεκριμενοποιούν αυτή τήν άντίληψη καί νά τήν άντιπροσθέτουν σόν πρακτική στό ρεπορτουάζ. Η διατύπωση τής έχει άξία μόνο σάν βοηθητική γιά νά προσανατολιστούμε καί νά κατανοήσουμε τήν σημερινή κατάσταση πρωτοβουλιών, νά διεξάγουμε τήν άρχική άπαραίτητη έπιμόνη στήν στήριξη τους.

Άλλως θά μείνει νεκρό γράμμα ό πλο στήν "κριτική του άστικού πανεπιστημίου" τής έποχής του 815. Γιά άλλη πλευρά, σέ στενή σχέση μέ τό προηγούμενο είναι ή πάλη μας σόν κομμάτι τής νεολαίας, διπλά στήν άπάντηση στήν άστική πολιτική στήν έκπαίδευση, τό φ.κ. μπορεί νά παίξει σημαντικό ρόλο στόν μετασχηματισμό τής κρίσης, τής άπελίας, του άδιέξοδου τής νεολαίας σέ νεολαϊστικό κίνημα. Έάν τό πιό όργανωμένο κομμάτι τής νεολαίας μπορεί σχετικά πιό εύκολα νά βάλει τά ζητήματα τής καταπίεσης άνεργίας, του μαρσμού, δημιουργώντας ευνοϊκότερες προϋποθέσεις γιά νά έκφραστούν οί νέοι άλλων χώρων όπου ή διάλυση του κινήματος έχει έπιβάλει τήν άτομική άντίσταση ή τήν άπελία. Η πάλη γιά τό στρατό, ή άπάντηση στόν νόμο γιά τήν "άντικοινωνικότητα" τής νεολαίας πρέπει νά μπει σόν περιεχόμενο των συσπειρώσεων, ένώ είναι πολιτική θλακεία νά θεωρούμε τήν πάλη ένάντια στήν άνεργία κινητικό πρόγραμμα.

Η άνάπτυξη των πρωτοβουλιών σ' αυτή τό χαρακτηριστικό μέσα στίς σχολές σήμερα έχει πολλές διαστάσεις: άποκτώντας στό κέντρο τής άστικής πολιτικής, τείνει νά καλήσει τό κενό άριστερός, συγκροτεί άριστερή πρόταση πάλης μέσα στίς σχολές. Η αυτή τήν έννοια είναι σπάζει μέ τής άπομόνωσης, είναι "πλάστη" πολιτική.

Πιάνοντας τό νήμα τής συζήτησης έκει ού έχει κοπεί μετά τίς καταλήψεις, συνάγοντας ζητήματα πού έμειναν σόν άσηπτημένες ιδεολογικές κατευθύνσεις, μέ τίς σημερινές συγκεκριμένες συνθήκες καί τήν πολιτικοποίηση ενός καινούργιου κόσμου μπορεί νά συγκροτήσει άριστερά σόν πολιτική δύναμη μέσα στίς σχολές.

Έλος σόν πολιτική έντάσσεται σέ μιάν συνολικότερη διεργασία πού έχει μπει σέ κίνηση στό σύνολο του κινήματος: Ένάντια στήν σοσιαλδημοκρατική διαχείριση του καπιταλισμού καί τόν άσκληρωτικό του χαρακτήρα καπιταλισμού, άνάπτυξη τής σοσιαλιστικής δύναμης του κινήμα-

3) Κάποια ζητήματα ταχτικής

Έπειδη όλα όσα άναφέραμε παραπάνω είναι διαπιστώσεις δυνατοτήτων, αποτελούν δηλαδή προβλέψεις, πιστεύουμε πως έχει σημασία γιά τήν έπαλήθευση τους τό πως θά άντιμετωπίσουμε όρισμένα ζητήματα:

Σήμερα μπορούμε νά κινηθούμε καί έξω άπό τό όργανο. Η συνθηκολόγηση τρόπος παρέμβασης μέχρι σήμερα ήταν ή προσπάθεια νά περάσουμε μιάν άποψη μας άπό τήν συνέλευση. Σήμερα πιστεύουμε πως αυτό τό στοιχείο έχει ξεπεραστεί.

Άπ' τήν μιάν ο μαρσμός των Γ.Σ. κάνει στίς περισσότερες σχολές άδύνατη τήν συγκλήσή τους. Άρα ή έμσηση περνά σέ μιάν άμεση έπικοινωνία μέ τούς φοιτητές στούς "δίσκους" χώρους: άμφιθέατρα, έργαστήρια κλπ.

Άπ' τήν άλλη ή πτώση του κόσμους των όργάνων καί τής έπικοινωνίας τους μέ τίς σχολές, κάνει δυνατές μειωθητικές πρωτοβουλίες πού περνάνε έξω άπό αυτά. Τό ξεπεέρασής "συνδικαλιστικής" μας συνείδησης καί μιάν μεγαλύτερη τόλη στίς πρωτοβουλίες είναι άπαραίτητα σκέψα γιά τήν περίοδο.

Σήμερα είναι άπαραίτητη μιάν κεντρική διαδικασία συζήτησης. Η άνάπτυξη ενός κινήματος δέν μπορεί νά προχωρήσει σέ συνθήκες άπομόνωσης ιδεών καί προβληματισμού. Έτσι θίβεται στήν έμφωση τής άνάπτυξης παρέμβασης-συζήτησης κατά σχολές είναι άπαραίτητη ή διατήρηση μιός κεντρικής διαδικασίας συζήτησης. Αυτό πού άρχισε μέ τό τριήμερο πρέπει νά συνεχιστεί μέ όλο τους δυνατότες τρόπους: Κατά πολεις, κατά συγκροτήματα σχολών, γιά τήν άντιμετώπιση συγκεκριμένου κεντρικού ζητήματος κλπ.

Η άπλ άέν αποτελεί τόν κεντρικό μας στόχο. Η άνοδος τής διεξόδου δέν μπορεί νά έξηγηθεί παρά στήν βάση του έκφυλισμού του φ.κ. Έτσι γιά μας ή έμφωση δέν μπορεί νά ναι μιάν πολιτική "έξω οί φασίστες από τίς σχολές", ούτε μιάν πρακτική πού νά μας μετατρέψει σέ προωθημένους τραπουλόκους του ΠΑΣΟΚ.

Η άντιπαράθεση δέν μπορεί παρά νά γίνει επί τής ουσίας.

Σήμερα τό ζήτημα είναι μιάν πολιτική πού νά καθορίζει άριστερή στόση των φοιτητών, άπάντηση στήν πολιτική τής άστικής τάξης. Μόνο σ' αυτή τή βάση μπορεί νά γίνονται ό διαχωρισμός άπό τό κράτος, τό άναπιστήμιο κλπ. Έτσι ένα σύνθημα "ό περάσιση τής άυτονομίας του φ.κ." σόν κέντρο τής πολιτικής μας, έχει διαδικαστικό χαρακτήρα καί δύσκολα θά βρεί άντίκρουση. Η άυτονομία του φ.κ. χάνεται πολιτικά μέ τήν προσχώρηση του κυρίαρχου κομματιού στήν άστική πολιτική καί άχι (μόνο) οργανωτικά μέ τήν συνδιοίκηση ή τήν έπικράτηση του κοινοβουλευτισμού. Έτσι ή άριστερά μπορεί νά συγκροτηθεί μόνο στήν βάση συνολικά διαχωρητικής, ιδεολογικής, πολιτικής, οργανωτικής πρότασης, καί νήματα μέσα στίς σχολές.

ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ (ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΤΙΣ ΑΠΟΨΕΙΣ ΤΗΣ ΡΗΞΗΣ)

Στο τεύχος Ν.10 της Ρήξης υπά-
ρχει μία απάντηση του σ.Γ.Κ. στην
κοιτική που κάναμε στο περασμένο
φύλλο της εφταήμερης Πρωτοπρωίας
στις απόψεις της Ρήξης για την
Ελληνοτουρκική διαμάχη. Στο κείμε-
νο αυτό ξαναγυρνάμε στο θέμα,
γιατί η απάντηση στο σ.Γ.Κ. άνοι-
γει περισσότερα ζητήματα ακόμα
και από την άρχική του τοποθέτη-
ση.

Νομίζουμε ότι από την στιγμή
που η άναρχα στον "κίνδυνο" ΕΕ-
Α νατολάν" έχει γίνει απαραίτητο
στοιχείο των πολιτικών εξελίξεων
-από την οικονομική πολιτική μέχρι
τα δικαιώματα των εσόδων
και από την εξωτερική πολιτική
μέχρι το πού θα γίνουν τα νέα Πα-
νεπιστήμια- το Εγκαθίσταται των α-
πόψεων για τ' Ελληνοτουρκικά έχει
προσφέρει σημαντικό. Προκειμένου για
συζήτηση που έπρεπε να είχε άνοι-
ξει από καιρό και που η άποψη
γρή της μόνο στρατευματοκρατία υπο-
ρεί να θυμίζει "Ολες οι άλλες πο-
λιτικές δυνάμεις πιπιλίζουν τα
μυαλά του κόσμου συνεχώς με τη
τουρκική απειλή και η επαναστατι-
κή άριστερα μέχρι πρόσφατα προτι-
μάει να κάνει ότι δεν βλέπει. Και
ρός ήταν λοιπόν να ξεκαθαρίσουμε
τη στάση μας απέναντι στη απειλή
ένος πολέμου με την Τουρκία.

Στο προηγούμενο άρθρο είχαμε
εγκρίσει τη γνώμη ότι οι απόψεις
της Ρήξης για το εθνικό θέμα στη-
ρίζονται στα αναλυτικά έργα της
σταλινικής παράδοσης. Εάν από-
ντηση ο σ.Γ.Κ. μας προσφέρει με-
ρικές σπάντες περί Τρότσκι και
Τροτσκιστών και μία γενική εξήγη-
ση της κακοδιαμόρφωσης της ελλη-
νικής άριστερας σε όλες τις εποχές
γιατί πάντα στηρίχτηκε σε "εξο-
νόμενα" πρότυπα, ένα "δίδυμο έμπα-
ρισμού και γενικόλογης δογματικής
θεωρίας". Σε αντιπαράθεση με αυ-
τές τις "αθένητες των διανοούμε-
νων" της μικροαστικής και παρσο-
τικής Ελλάδας, που το καιρό της
χούντας ήταν "τροτσκομικοί" και
σήμερα έγιναν "ευρωπαϊκοί", ο σ.Γ.
Κ. έχει να επιδείξει 15 χρόνια
συγκεκριμένης ανάλυσης της συ-
γκεκριμένης κατάστασης.

Βέβαια η εποχή όπου άκουσε να
χαρακτηρίσει κάποιες απόψεις
κρυπτο-τροτσκιστικές" και τελείω-
νε, άνηκε, πιά αμετάκλητα στο πα-
ρελθόν. Αν αυτή την άποψη δεν θα
στοθεύμε καθόλου σ' αυτό το σκέλος
της απάντησης. Ούτε θα ασχοληθούμε
με τη σταθερότητα των αναλύσεων
του σ.Γ.Κ. τα τελευταία 15 χρόνια
και πόσο επηρεάστηκαν ή δεν επη-
ρεάστηκαν από τη "τροτσκομική"
περίοδο της δικτατορίας και την
"ευρωπαϊκή" της μεταπολίτευσης.
Έκείνο που ενδιαφέρει από τις με-
θοδολογικές παρατηρήσεις του ελ-
ναι η εύκολα με την οποία ίσως
δίνεται το ΚΚΕ του 1919-30 με το
ΚΚΕ της σταλινικής περιόδου: Οι α-
δυναμίες ενός επαναστατικού κόμ-
ματος που προσπαθεί να διαμορφο-
θεί, να ξεπεράσει τις σχηματικές
αναλύσεις, να εκφράσει τις εξάρ-
σεις και τα πινυγυρίσματα του έρ-
γατικού κινήματος μπαίνουν στο έ-
διο του βάλι με τις "αναλύσεις"
των απολογητών της σταλινικής δι-
πλωματίας (ιδίως τον Γ.Κ. δεν υπάρχει
τομή στο εργατικό κίνημα με την
σταλινική αντεπανάσταση στη Ρω-
σία, το πρόβλημα είναι απλά η άκ-
ριτη μεταφορά ξένων μοντέλων. Αυ-
τού του είδους η θεώρηση είναι
συνεχισμένο φαινόμενο για αντιλή-
ψεις με πρόθεση σταλινική-μοι-
κή. Αποφ' επί χρόνια περιόριζαν
τόν δριζόντια της κατικής τους
μέχρι το "ρεβιζιονιστικό πραξικό-
πημα" του 56, στη συνέχεια όταν έ-
πιτέλους παραβιάσουν αυτή την "έ-
ρη" ημερομηνία (σπερδόνουν δη-
λών Ιστορία του εργατικού κινήμα-
τος ανάγοντας τα πάντα στις "όδυ-
νομίες του Τριτο διεθνούς" και μορ-

ξισμού". Έτσι οι πιο "σανταρί-
κτικές (στην προκειμένη περί-
πτωση ότι η ανάληψη του ΚΚΕ για
το 1919-30, δηλαδή και για το 1922
ήταν "άκριτη μεταφορά των μονε-
λων της διεθνούς") συμβαδίζουν
με την άποψη της χειρότερης
σταλινικής χοντροκοπής (στην πε-
ρίπτωση αυτή, της συμμαχίας με
τους "Εγγλέζους στα Β' Παγκόσμιο
Πόλεμο).

Έτσι ο σ.Γ.Κ. επιβεβαιώνει
την τοποθέτηση μας ότι οι αντιλή-
ψεις του για το εθνικό ζήτημα πο-
τέ δεν ήταν καλή στα-
λινική μέτρα επιμένοντας στη θέ-
ση του για το Β' Παγκόσμιο Πόλεμο.
Και αναρωτιέται ερωτικά αν πο-
τούμε το σύνθημα "μή βαρύνει τους
γερμανούς φαντάρους που είχαν α-
σμέντοι Τροτσκιστές και άρχιστοι".
Από τί, λοιπόν, χάθηκε το αν-
τάρτικο, σ.Γ.Κ.; Από λαθεμένες α-
ποπειρές συναδέλφωσης με τους γε-
ρμανούς φαντάρους ή από την συνα-
δέλφωση με τους εγγλέζους "συμ-
χους"; Οι τροτσκιστικές ομάδες έ-
κείνης της εποχής, το μόνο για το
όποιο μπορούν να κατηγορηθούν εί-
ναι ότι θεωρητικά υποστήριζαν τη
λενινιστική άποψη για το μετωπο-
πικό του ιμπεριαλιστικού πολέμου σε
εξωστία, στη πράξη δεν κατάλαβαν
ότι το αντίταρτικο έκανε ακριβώς
αυτό: μετέτρεπε το πόλεμο σε εμφύλιο
"Αν όμως το "αμύτημα" των τρο-
τσκιστών είναι ότι δεν μπόρεσαν να
δεθούν μ' αυτό το κίνημα, είναι δύ-
σκολο να τους κάνει κριτική κά-
να που υποστηρίζει τη σταλινική
πολιτική που έπληξε αυτό το κίνη-
μα. Το αντίταρτικο ξεκίνησε έξω από
το ΚΚΕ και είχε σύγγραφο μέσα του
τη δυναμική της εμφύλιας σύγκου-
σης, της επανάστασης, έσω και συ-
χισμένα όπως την έκφρασε ο "Αρης"
Η πολιτική της συμμαχίας με την
ΕΣΣΔ και τους εγγλέζους ήταν αν-
τίθετη μ' αυτή τη προοπτική από
τη άρχη, έβαζε ως στόχο του ΕΑΜ
την επιστροφή στη δημοκρατία, στη
ομαλότητα, στις ελεύθερες εκλογές
του κοινοβουλευτισμού. Έτσι, δεν
ήταν το "Αδελφ" που έθεσαν το Αλ-
βανο, τη Καζέρτα, τη Γιάλτα, τη Βάρ-
κιζα. Ήταν η πολιτική που θαμά-
ζει ο σ.Γ.Κ.

Τέ τέτοιους είδους εσόδια, δ-
σα χρόνια και αν αναλύεις τη προ-
γματικότητα, δε πρέπει να βγά-
λεις άκρη. Δεν μας εκπλήσει λοιπόν
που στο επίθετο των συγκεκριμένων
αναλύσεων ο σ.Γ.Κ. καταλήγει να
μας προσφέρει "αλθουσιανά επιχει-
ρήματα του τύπου: "Στα τέλη του
αιώνα η Τουρκία θα φτάσει το 80
έκατομ. και η Ελλάδα θα παραμέ-
νει στα 10 σύμφωνα με τις σημερι-
νές τάσεις. Άρα η επιβολή της
τουρκικής ηγεμονίας στη περιοχή
και στη Ελλάδα αποτελεί μακρο-
ρόθεσμα στόχο της τουρκικής άκτι-
κας τάξης". Ούτε ο Ζίγνης (που δι-
εκδικεί τη πατρότητα της θεωρίας
ότι "θα καταληφούμε δορυφόρος τη
Τουρκία") δεν κατάφερε σε τέτοι-
α επιχειρήματα.

Τέ άλλα νέα στοιχεία έχει να

ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ

προσφέρει ο σ.Γ.Κ. για να στηρί-
ξει τη εικόνα ότι η τουρκική άρ-
χουσα τάξη είναι πιο επεκτατική
από την ελληνική: Το βασικό νέο έ-
πιχείρημα του είναι ότι η Τουρκία
περνάει ένα προηγούμενο στάδιο
καπιταλιστικής ανάπτυξης απ' ό,τι
η Ελλάδα και γι' αυτό είναι και
έδω και επεκτατική και καταπιέζα
εθνότητες.

Ας πάρουμε το δεύτερο σκέλος
πάλι. Η εθνική ομοιογένεια του
Τουρκικού κράτους ενθαρρύνει ή εμ-
ποδίζει τον επεκτατικό του; Το
γεγονός ότι ο Τουρκικός στρατός
άτυνομεύει το Κουρδιστάν του δι-
νει περιθώρια να αναλάβει και αλ-
λα τέτοια καθήκοντα ή υπονομεύει
τις δυνατότητες του να προβληθεί
ως χωροδύναμος της περιοχής; Σε
ποιά εποχή ζει η Τουρκία -στην έ-
ποχή της απολυταρχίας πριν από
το ξύπνημα των εθνικών συν ειδή-
σεων, τότε που οι "πυροβολικές" α-
τοκρατορίες ήταν προπύργιοι της
αυταρχικής αντίδρασης ή στην επο-
χή όπου η εθνική ομοιογένεια

πρωταί οδοναμία, ώριμότητα για έ-
παναστατικές εκρήξεις και άπο-
ση; Και τί σημαίνει αντίστροφα
ή εθνική ομοιογένεια του Έλλη-
νικού κράτους; Μήπως ότι η ελληνική
άκτιμη τάξη σέβεται τις μειονό-
τητες και είναι ειρηνική και άκ-
κη; Θυμάται ο σ.Γ.Κ. τί έκαναν ο
Γρίβας και ο Σομφών στους Τούρκο
κόμλους το 1963;

Ας έρθουμε τώρα και στον εσω-
τερικό επεκτατισμό. Σοβαρά υποθέ-
νω να μιλάμε ότι η Τουρκική άρχουσα
τάξη έλπιζε να γίνει ιμπεριαλισ-
τικός υποταγμένος στη Μέση Ανατο-
λη με τη μέθοδο της έδω και έλα-
κτασης γιατί δεν έχει "άναπτυξη
να μονοπώλια"; Κάτι τέτοιο είναι
ανιστόρητο, είναι φέτος ενός έγ-
κεφαλικά κατασκευασμένου βροντό-
σαυρου στη Μέση Ανατολή του 1980.
Μία Μέση Ανατολή που η διαδρα-
ματική καπιταλιστικής ενσωμάτωσης
του Αραβικού κόσμου έχει μετα-
τρέψει σε φανταστικό πεδίο ανταγ-
νισμών όχι μόνο για τις πετρελαι-
οπηγές της αλλά και για τα πετρο-
δολάρια της, τις άνοδες της, τις έ-
πενδύσεις της, τις καταθέσεις της.
Στη σκιά των γιγάντων και στις
ρωγμές που άφηναν οι ανταγωνισ-
μοί τους προσπαθούν να έλγαν οι
Έλληνες και Τούρκοι καπιταλιστές
για να εξασφαλίσουν ένα μερίδιο
απ' αυτόν τον πακτωλό της άνο-
κας των πετροδολαρίων.

Σ' αυτό το παιχνίδι, το τί θα
προσφέρει οι ελληνικές ή τουρκι-
κές τράπεζες σε δάνειο και κατα-
θέσεις, που θα φτάσουν τα ελληνι-
κά τοιμμένα και που οι τουρκικές
κατασκευαστικές εταιρίες, αν θα
τραβήξουν επενδύσεις, τί κομμάτι
της άνοδος θα κατακτήσουν οι έ-
ξο γυνές, αν η Αθήνα μετράει σαν ύ-
ποταγμένος για τις επενδύσεις
που δρουν στη περιοχή όλα αυτά
κρίνονται συνέχεια από το όκινο
μικό, διπλωματικό και στρατιωτικό
βάρος του ελληνικού και του τουρ-
κικού κράτους στη περιοχή. Το μόν-
ο που δέ μετράει είναι οι έδω-
κές προσορτήσεις, γιατί ακριβώς
μόνο σαν βάσεις σαν στοιχεία με-
γαλύτερου διπλωματικού και στρα-
τιωτικού θόρους έχει σημασία η
κατοχή κόποιων στρατηγικών σημεί-
ων. Το να ξεχωρίζει κανείς τη Του-
ρκία σαν ειδικά επεκτατική και
την Ελλάδα σαν ειδικά μειοδοτι-

ΕΥΝΕΧΕΙΑ 6ΤΗ 6ΕΛ. 14

Ο ΛΕΝΙΝ Η ΛΟΥΞΕΜΠΟΥΡΓΚ ΚΙ Η ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ ΤΗΣ ΠΡΩΣΙΑΣ

Για να διαφύγει την άποψη μας ότι ο Λένιν συμφωνούσε με τη
Ρόζα Λούξεμπουργκ στο χειρισμό του εθνικού ζητήματος είδαμε και μόν-
ο στη Πολωνία ο σ.Γ.Κ. μας προσφέρει ένα τσιτάτο "δεν τρέφω τέ-
ρα με... Ρωσία". Μόνο που το τσιτάτο αφορά τις απόψεις της Λούξεμπουργκ για τη
...Ρωσία.

Η Ρόζα έκοψε κριτική στους Μπολσεβίκους γιατί "στο πρόγραμμα
τους είχαν συμπεριλάβει και το δικαίωμα των εθνών για αυτοδιάθεση".
Η απάντηση του Λένιν ήταν ότι η Λούξεμπουργκ γενικά α-
ντιθέτως α-
πό την πολωνική περίπτωση (όπου σωστά συγκρούεται με τους πολωνούς
έθνικιστές και άνοιξαν να προβάλλει το σύνθημα της πολωνικής ανεξαρ-
τησίας) και σε βάσει το καθήκον των Μπολσεβίκων να υποστηρίξουν τη
πάλη των καταπιεσμένων εθνότητων ενάντια στον Μεγαλορωσικό ρωσισμο-
μό.

Στο ίδιο βιβλίο λοιπόν που "τσιτάρει" ο σ.Γ.Κ., λυγές σελίδες πριν
από την ενότητα "ο ούτομικός Καρλ Μάρξ και η πρακτική Ρόζα Λούξε-
μπουργκ" όπου άνηκε το "πρόγραμμα από αναφέρεται στη Ρήξη, υπάρχει η
ενότητα "Η Αξίωση του Συνέδριου της Διεθνούς στο Λονδίνο, το 1898"
στη οποία αναφέρονται τα εξής:

"Όπως είναι γνωστό, ο Καρλ Μάρξ και ο Ερνέστο Λένιν θεωρούσαν ότι
δυσμενώς καθήκον όλων των Αυτοκράτο-Ευρωπαϊκών δημοκρατικών κινήσεων
και άποψη περισσότερο τις Σοσιαλδημοκρατίες, να υποστηρίξουν ενεργά
το αίτημα για πολωνική ανεξαρτησία...

Ενώ, όμως, η άποψη του Μάρξ ήταν τελείως σωστή για τις δεκαετι-
ες του (χίλια δισεκατομμύρια) σαράντα, του πενήντα και εξήντα η για το τρέ-
το τρέταρο του 19ου αιώνα, έπρεπε να είναι σωστή των 20ς αιώνα...

Η απόφαση του Πολωνικού Σοσιαλιστικού Κόμματος (άνοδος των
έθνικιστών-Ε.Τ.Μ.) να "αποχωρήσουν" το 1896 για την άκτι-
μη που είχε υποστηρίξει ο Μάρξ σε διαφορετική περίπτωση ήταν μια από-
κρηξη να "χρησιμοποιηθεί το γράμμα του Μαρξισμού ενάντια στο πνεύμα
του Μαρξισμού. Οι Πολωνοί Σοσιαλδημοκράτες (το κόμμα που άνηκε η Ρό-
ζα-Ε.Τ.Μ.) έχουν έτοιμους άκλυτο δόκητο όταν χτυπούν τον άκρατο έθ-
νικισμό των Πολωνών μικροαστών και τονίζουν ότι το έθνικό ζήτημα έ-
χει δευτερεύουσα σημασία για τους Μπολσεβίκους εργατίες, στη προσπάθεια
τους να δημιουργήσουν για πρώτη φορά ένα καθαρό προλεταριακό κόμμα
στην Πολωνία και να διακηρύξουν την εξαιρετική σημαντική άρχη ότι
οι Πολωνοί και οι Ρώσοι εργατίες πρέπει να διατηρούν την ειρήνη στυλή
συνωχία στην ταξική πάλη".

Και για να μη μένουν αμβολιστές παραπλανούμε και στο έτοιμο
φυλλάδιο του Λένιν σ' αυτή τη διαμάχη, το "Σύνθημα της Ενότητας για τη
Αυτοδιάθεση", στην ενότητα 8 (το είδαμε και το γενικό στις θέσεις των
Πολωνών και Ολλανδών Διεθνιστών Σοσιαλδημοκρατών) όπου άκολλη-
τους Μπολσεβίκους έθνικιστές σοσιαλιστές "στενόμενους" του "χειρότερου
είδους" και δικαιώνει τους Πολωνούς Σοσιαλδημοκράτες γιατί άνοδους
το σύνθημα της εθνικής ανεξαρτησίας για εκείνη τη περίοδο.

"ΕΝΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΕΠΙΝΟΙΣΤΩΝ" ΠΟΥ; ΠΟΤΕ; ΠΩΣ;

Η περίοδος που άνοιξε με την εκλογική νίκη του ΠΑΣΟΚ, για το κόμμα της επαναστατικής αριστεράς χαρακτηρίζεται από μία έντονη διαδοχική επαναστατική αριστερά απόψεων και πολιτικής πρακτικής. Μία πλευρά αυτής της διαδικασίας είναι το ότι καταργούνται κάποιες διαχωριστικές γραμμές της προηγούμενης περιόδου, άνοιγαν ένα ζήτημα ενότητας και διασποράς μεσα στην Ε.Α. με βάση τα σημερινά στοιχεία πολιτικοποίησης και δράσης.

Τό ζήτημα της ενότητας μεσοστή Ε.Α. σήμερα έχει άνοιξει από καιρό με κείμενα σε πολλά έντυπα, συζητήσεις, διαφωνίες, συγκρίσεις κλπ. Η συγκέντρωση της "Κίνησης για μία Έπανάστατική Αριστερά" και η συζήτηση για την ενότητα που άκολούθησε έδωσε μία εικόνα πολύ βληματολογική που αναπτύσσεται.

Ένα κατ' αρχήν πρόβλημα είναι πώς το ζήτημα τοποθετείται άρκετά άσχημα, "έναντα" λόγω των δυσκολιών της περιόδου ή "μιας καίσης" των άλλων καταρρέει ως ένα - θεί ότι έχει επιβιώσει για να γίνει πιο ισχυρό. Αν προσπαθούσαμε να δομώ με πιο συγκεκριμένα μία προοπτική ανάπτυξης του χώρου της Ε.Α. ξεπερνώντας της σημερινής κατάσταση αποσύνθεσης, θα δομώ να συνυπάρχει ένα στοιχείο αναγκαιότητας με ένα επίπεδο αναγκαιότητας διασποράς του χώρου.

Η προσπάθεια είναι της πολιτικής παρέμβασης της Ε.Α. σε κεντρικά πολιτικά ζητήματα όπου αυτό είναι δυνατό ή αναγκαίο, παράλληλα με την από κοινού στήριξη κάποιων μετώπων σε κοινωνικούς χώρους είναι το σημερινό αναγκαίο επίπεδο ενότητας. Πρόκειται για μία διαδικασία που την έχουμε δει να προχωρά στη πράξη: κοινές πρωτοβουλίες με την μορφή καμπάνιας ή συγκεκριμένης παρέμβασης σε κεντρικά θέματα (επιτροπή για το στρατό, τρομοκρατία, διαδηλώσεις κλπ). Παράλληλα συστηματική πολιτική της κοινής δράσης σε κάποιους κοινωνικούς χώρους με την σταθεροποίηση και συγκεκριμένων οργανωτικών μορφών που υλοποιούνε μία έννοια στην δράση (πολιτικές συσπειρώσεις, ομάδες συνειδήσεων, κάποιες εργατικές συσπειρώσεις σε κλάδους ή επιχειρήσεις). Πρόκειται για μία διαδικασία εξωστρεφούς ενοποίησης, με στόχο τη συμβολή στη διαμόρφωση μιας αγωνιστικής πρωτοπορίας στους κοινωνικούς χώρους, τη δυνατότητα έκφρασης μιας προοπτικής του κινήματος έξω από τα πλαίσια που έχουν επιβάλει κράτος και ρεφορμισμός. Πρόκειται για μία διαδικασία που, άκριτως επεκτείνεται, αλλά δεν εξαρτάται (κύρια) από την καλή διάθεση του καθενός, παρουσιάζει πολλές δυσκολίες. Προβλήματα κατεύθυνσης μιας πρωτοπορίας, στόχων, τακτικής είναι τα στοιχεία που κρίνουν την δυνατότητα να ξεκινήσει και την εμπέδωση μιας έντονης παρέμβασης. Προβλήματα τα οποία συνήθως λύνονται "δύο της ήγεμονίας", κατά πόσο δηλαδή υπάρχει μία άποψη που γίνεται αποδεκτή από το σύνολο (ή σχεδόν) του χώρου. Αυτό το στοιχείο, της ήγεμονίας πολιτικής άποψης, είναι που αποσπείρει και το κατά πόσο μπορεί σήμερα να αποκατασταθεί μία ενότητα

"έσθλης της άλλης" με μονιμότητα και διάρκεια σ' ένα σημαντικό (τουλάχιστον) κομμάτι του χώρου. Διαπίστωση που δίνει στην ανάγκη να συσταθεί η Ε.Α. σήμερα.

Ένα στην Ε.Α. σήμερα το κυρίαρχο χαρακτηριστικό που συνοδεύει τη θετική κατάσταση του σχετισμού και του οργανωτικού σκελετού είναι η κατ' αρχήν εκτίμηση της πολιτικής πολυδιάσπασης, δηλαδή στα γενικά ιδεολογικά και πολιτικά προβλήματα που ήλπιζε ή κρίση, για πρώτη φορά μέσα στο χώρο όπου νίχονται τόσο σημαντικές αποκλίσεις σε μία κατ' αρχήν εκτίμηση της συγκυρίας. Η πρωτοτυπία των προβλημάτων που ήλπιζε ή κρίση, για πρώτη φορά μέσα στο χώρο όπου νίχονται τόσο σημαντικές αποκλίσεις σε μία κατ' αρχήν εκτίμηση της συγκυρίας. Η πρωτοτυπία των προβλημάτων που ήλπιζε ή κρίση, για πρώτη φορά μέσα στο χώρο όπου νίχονται τόσο σημαντικές αποκλίσεις σε μία κατ' αρχήν εκτίμηση της συγκυρίας.

Η άποψή μας είναι ότι αυτή η πολυδιάσπαση δεν είναι ουσιαστικά δυνατό να ξεπεραστεί με κομμούλωμα των διασπορών ή με "επιθέσεις κούρσας". Η μοναδική διέξοδος είναι μία επίσημη προσπάθεια συστηματοποίησης των απόψεων, έκφρασης τους σε τακτικές παρεμβάσεις, σύνδεσης τους με κομμάτια της αγωνιστικής πρωτοπορίας των χώρων. Σήμερα είναι αναγκαία μία μετεξέλιξη των απόψεων που κυκλοφορούν συγκεκριμένα και χωρίς να δοκιμάζουν τις συνέπειες των επιλογών τους, σε πολιτικές τάσεις. Σε πολιτικές ομάδες που προσπαθούν να συστηματοποιήσουν άποψη και πρακτική, συμφωνίες και διαφωνίες, ενότητες και διασπορές, κι αυτές τις επιλογές να τις βάλουν στην δοκιμασία σύνδεσης με άλλα κομμάτια του κινήματος. Ίδιος να τέτοιο βάθισμα της σημερινής σκόρπιας πολυδιάσπασης ο δρόμος του να δώσει διακεκριμένες τάσεις μπορεί να βάλει τις βάσεις για μία ενότητα ανώτερου επιπέδου.

Πιστεύουμε πως μία τέτοια διαδικασία έχει ήδη μπει σε κίνηση. Έκδηλώσεις της ή εμφάνιση νέων εντύπων και ομάδων που επιχειρούν να συστηματοποιήσουν και να επιχειρηματολογήσουν τις απόψεις τους άμεσα και μία διάθεση συγκεκριμένων πολιτικών μεταβίβας που πρέπει να διατηρηθεί και να βαθύνει χωρίς να βάζει προβλήματα "επίθεσης" στην ενότητα στην δράση.

Σε μία τέτοια αντίληψη θα θέλαμε να ξεκαθαρίσουμε δύο συμπληρωματικά στοιχεία: * Είναι φανερό πως δεν πιστεύουμε πως μία τέτοια πορεία μπορεί να εκφραστεί μέσα από μία τάση, μέσα από μία πολιτική ομάδα όπου κι αν είναι αυτή. Ηδη σήμερα μπορούμε να διακρίνουμε άρκετους πολικούς τέτοιου τύπου ανασυνταξίες. Οι διαφορές μεταξύ τους αντανακλώνται (άρκετα έντονα) διαφορετικούς προσανατολισμούς και ύψος διαφορετικά επίπεδα έκφρασης των αγωνιστικών πρωτοποριών των κοινών χώρων. Μία ανάπτυξη της παρέμβασης μας και της σύνδεσης μ' αυτά τα κομμάτια θα κάνει αυτή την ανάπτυξη πολύ πιο προχωρημένη και φανερό. Μόνο σε πολύ προχωρημένες συνθήκες ή έκφραση του κινήματος μπορεί να γίνει με ένα είδος τρόπου, αν και ακόμα και τότε είναι συζητήσιμο το στοιχείο της μοναδικότητας.

Αυτή η αντίληψη κριτικίζεται από άρκετους συντρόφους σαν "τόση για περιχαράκωση των ομάδων", σαν "γκρουσουσκουλιάρικη λογική". Αυτή η κριτική θα ήταν σωστή σε δύο περιπτώσεις: αν η διαδικασία συγκρότησης πολιτικών τάσεων με βάση τις σημερινές διαφοροποιήσεις έξελεχτεί σε μία "επιστροφή στα τέλη", σε μία σχετικιστική αναδίπλωση και εγκατάλειψη της προσπάθειας για ένα είδος πολιτικής δράσης όπου αυτό είναι δυνατό και αναγκαίο. Πράγμα που μπορεί να μετρηθεί συγκεκριμένα με τη στάση του καθενός σε αντίστοιχες διαδικασίες. Αν η ίδια αντίληψη ξαναγουριστεί στην σตาลινική έκδοση για την οργανωτική-κόμμα, αποκλειστική φορέα της επαναστατικής συνείδησης ανεξάρτητα από τις σχέσεις του με τις μάζες.

Προς το παρόν όμως αυτή η κριτική ταυτίζει οποιοδήποτε διαδικασία πολιτικής συγκρότησης με τον μαυισμό του "καλού παρελθόντος" των μ-λ οργανώσεων στην Ελλάδα. Ένα αντιπερίληψη είναι ότι το πιο θάλα παραδείγματα "γκρουσουσκουλιάρικης" λογικής μπορεί να το δει κανείς στην σημερινή περίοδο, στο "είπα, έβλεπα, πέταξα την παρόλα μου" όπου πολλά εξαρτώνται από την CLORIA ΜΕΛΑΙΣ φωτισμένων ήγετων και παραγόντων που ανδρούνται την συλλογικότητα ακόμα και του γκρουπούσκουλου.

Η πρόταση της "Κίνησης για μία Έπανάστατική Αριστερά" κινήθηκε σε διαφορετική κατεύθυνση: στην ίδια μορφή μιας διευρυνμένης πολιτικής κίνησης, ενός "κέντρου πρωτοβουλιών". Η άτυπη μία κοινή άποψη δεχτής πολιτικής άποψης που να επιτρέπει στοιχειωδώς την μονιμότητα και την πολιτική επίλυση μιας τέτοιας κίνησης, ήταν το στοιχείο που για την κλειστικότητα των όμιλων έκρινε την πρόταση σαν ανεπάρκεια και ανεδαφική.

Τό χαρακτηριστικό είναι ότι η ΚΟ Μαχητής και το ΚΚΕ-λ, χαρακτηριστικοί εκπαιδευτές της αντίληψης οργάνωσης-φορέα στο παρελθόν, κι αν σήμερα με άνεση στον άγνωστο κτισμό: "Ποιος έχει γραμμή σήμερα, κανείς δεν έχει, να μαζευτούμε όλοι μαζί να πάρουμε πρωτοβουλίες να συνδεθούμε με τις μάζες". Πρόκειται για την ίδια αντίληψη με ζω-πρωτοπορίας, κινήματος-πολιτικών οργανώσεων σε άλλη έκδοση: "Οπως τότε άρκεσε ότι το "πρόγραμμα" ήταν "δικό μας" ανεξάρτητα με το τι σχέση είχε με την πραγματικότητα, έτσι και τώρα: έστω και χωρίς πρόγραμμα ούτε καν άποψη, άρκετά ότι θα είμαστε "έμεις" που θα πάρουμε τις πρωτοβουλίες για να επιτευχθεί η ολολυμένη σύνδεση με τις μάζες. Όλα τα προβλήματα διαμόρφωσης μιας αγωνιστικής πρωτοπορίας του κινήματος, πολιτικοποίησης και συγκρότησης της στην πιο απλοϊκή σχηματική μορφή. Ένας άγνωστος κλεισμός από αποδεκνέται και άνελκρινής μιας και άρκεσε μιας

μέρας κινητοποίησης ΠΑΣΟΚ και ΚΚΕ για να δώσει τη θέση του στο παλιό καλό "πρόγραμμα": "το φασιστικό προεκλογικό δεν θα περάσει". "Όχι στην συγκάλυψη των προεκλογικών"

Στόν αντίποδα της πρότασης της "Κίνησης" βρίσκεται η πρόταση της Ρήξης και πολλών συντρόφων από τους παλαιούς "κινηματίες". Μία άποψη που κριτικάρει "την παγίωση των ομάδων και των γκρουπούσκουλων" και προτείνει την "δημιουργία ενός ευρύτερου κινήματος, με τάσεις και απόψεις, που πραγματώνει αρχικά την ενότητα σ' έναν συγκεκριμένο αριθμό από μίνιμουμ σημεία και την ανεβάζει μέσα στην πορεία. Ένα κίνημα που επιτρέπει την ιδιαιτερότητα την μερική παρέμβαση αυτόνομη, και ταυτόχρονα ένοποιεί γύρω: από μερικά κεντρικά σημεία. Ένα κίνημα που στηρίζεται σε άρχες ταυτόχρονα "δυσσπονδιακές" και συγκεντρώνει μόνο όπου χρειάζεται".

Μία πρώτη διακρίνιση είναι περί του "ευρύτερου κινήματος". Αν οι σύντροφοι ένοψαν το μαζικό κίνημα τότε τα επόμενα είναι περίπου αυτόνομα, αν και το σύνολο αποτελεί μία εχρή. Αν "κίνημα" ένοψαν την Έπανάστατική Αριστερά και τον περιγυρό της τότε άλλα διαφορετικού με το πρόβλημα. Γιατί τα ζητήματα είναι άκριτως αυτά τα "μίνιμουμ σημεία", οι "ιδιαιτερότητες", ή "ένοπιση γύρω από μερικά κεντρικά (ποιά);", οι "άρχες" και το "πώς συνκεντρώνεται". Όπως είναι γνωστό όλα αυτά αποτελούν σημεία που κρίνονται σε μία πολιτική διαπάλη ανάμεσα στις "τάσεις και απόψεις" που ένυπαρχουν στο "ευρύτερο κίνημα". Το πρόβλημα που έχει συναντήσει η Ε.Α. είναι κατ' αρχήν το αν και στην συνέχεια το πώς οργανώνεται άκριτως αυτές οι τάσεις, ποιές οι σχέσεις μεταξύ τους καθώς και με το "ευρύτερο κίνημα", και καταληκτικά ποιές οι σχέσεις του "ευρύτερου κινήματος" (δηλαδή της Ε.Α.) με το μαζικό κίνημα. Και αυτό το πρόβλημα δεν μπορεί να λυθεί τελικά με "την κατάκτηση μιας κοινής γλώσσας από το "κίνημα". Μιας ελληνικής lingua franca που κάποτε έλειπε έντελως. Γιατί πριν άπορίσουμε τη "μοναδική οργάνωση" πρέπει να έχουμε άπορίσει το "μονολιθικό κίνημα". Έτσι μία lingua franca είναι άπληξ ύπαρξη πολιτική στο να κρατείται ή διαπάλη και η άλλη λοεπιδρασμός σε κάποια επίπεδα.

Για να γίνουμε πιο συγκεκριμένοι: κάποια καθήκοντα που άσπαστα προσδιορίζουν οι σύντροφοι αυτοί (θεωρητική δουλειά, ανάληψη κοινών πρωτοβουλιών, πραγματοποίηση ενωτικών πολιτικών διαδικασιών) είναι γνωστό ότι δεν γίνονται αυτόματα. Καλύπτονται μέσα από την λειτουργία, τις συμφωνίες, τους κοινούς δεσμούς, τις νελοδιότητες, αλλά και την επιμονή κάποιων "τάσεων και απόψεων" του ευρύτερου κινήματος. Όλα αυτά μπορούν να προωθηθούν από τις συζητήσεις της "Έπανάστατικής Αριστεράς", του "Λενινιστικού ρεύματος", της "Προλεταρικής Αριστεράς" και άλλων συμφών "γκρουσουσκουλιάρων" που έμψυχονται ή πρόκειται να έμψυχονται.

Και που πρέπει να πάψουν να ασθάνονται και να λειτουργούν σαν τέτοιοι...

Το "ΜΕΤΩΠΟ της ΟΜΑΛΟΤΗΤΑΣ"

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛΙΔΑ 3)

μάτων συμμετέχουν στην κινητοποίηση σαν στρατιώτες σε άσκηση, χωρίς να ξέρουν τίποτα παραπάνω από την άτακτη ένταξη.

Αλλοίμονο αν αυτή ήταν πραγματική αναμέτρηση με πραξικοπηματίες, θα εύρισκαν τον πολύ κόσμο στάκρε βάρια του και τα κομματικά στελέχη έτοιμα συγκεντρωμένα στο κατά τόπους γραφεία για μαζικές συλλήψεις. Ακόμα πιο άναστροχαστική είναι η σκέψη του τί σημαίνει να έπανάληφθε κάτι τέτοιο σε περίπτωση προσηματικής κήρυξης έκτακτης ανάγκης: ο στρατός και η νόμιμη ήγεσία της χώρας κινούνται για να επιβάλουν στρατιωτικό νόμο και τα κόμματα της όριστερας μαζεύουν τα στελέχη τους στα γραφεία τους σε κινητοποίηση συμπαραστάσης πρός τη "νόμιμη κυβέρνηση".

...Είναι άσχετο όμως να κρίνει κανείς τις κινητοποιήσεις εκείνου του Σαββατοκύριακου με τέτοια κριτήρια, γιατί τελικά δεν είχαν χαρακτήρα απόκρουσης κανενός πραξικοπήματος. Παραπέρα, απέτυχαν και, σαν προσπάθεια επίδειξης αντίστασης, της δυστυχίας. Γιατί, μόλις αποδοκιμάστηκαν από τον Καραμανλή ("όλα αυτά είναι βλακείες"), έμειναν άκαλυπτες από την κυβέρνηση και έκτη θεμελιώδης στην επίθεση της Ν.Δ. που διακήρυξε ότι ο στρατός δεν έχει ανάγκη από κομματικές ενισχύσεις για να κάνει το καθήκον του. Αντί να διαμορφωθεί κλίμα "αντιφασιστικής εξάρσης" και απομόνωσης της δεξιάς, το ΠΑΣΟΚ βρέθηκε να απολογείται. Ο στρατοκρατικός μηχανισμός που έκανε επίδειξη δύναμης εκείνο το Σαββατοκύριακο έδειξε την νομιμοποίησή του στο κοινοτικό γενικό και όχι στο ΠΑΣΟΚ ειδικά και ο Καραμανλής φρόντισε να κάνει κατανοητή την διαφορά ούλου. Και όταν "Αβέρωφ" προσπάθησε να δώσει συνέχεια με την επεράτηση Ρουμύ, ο "ρουμίστης" του πολιτεύματος, θάμισε ξανά ότι οι ένοπλες δυνάμεις είναι πάνω από τα κόμματα.

Αίτιες μέρες άγονότερα πραγματοποιήθηκε η συγκέντρωση για τις αμερικανικές βάσεις που τόσο από άποψη μαζικότητας όσο και από άποψη επίδειξης στο πολιτικό κλίμα δεν πέτυχε τους στόχους των διοργανωτών της. Η μαχητική διάθεση των μαζών δεν ρυθμίζεται με κάποια κόουλα σαν βούληση, έτσι ώστε να μείνει έρμητικά κλειστή για την είσοδο δημοτικής πολιτικής, την ανεργία, την ακρίβεια και να ξεχύνεται ξαπνικά για να υποστηρίξει το παζάρι της κυβέρνησης με τους αμερικανούς. Έτσι μετά την αποτυχημένη "αντιφασιστική έκρηξη" ακολούθησε η αποτυχία της "αντιαμερικανικής εξάρσης". Το πολιτικό κλίμα δεν ευνοεί τις πρωτοβουλίες "λαϊκής αναβάπτισης" της κυβέρνησης. Αντίθετα, όταν ο "Αβέρωφ" παίρνει την αντίθετη πρωτοβουλία το αποτέλεσμα είναι ανησυχητικό για την κυβέρνηση.

Η δολοφονία του έκδοτη της Βαρδής θα μπορούσε να θεωρηθεί ένα δείγμα της σπείρας στο χώρο του αστισμού, τη στιγμή που ένας καθωσπρόκει έκδοτης, πρόεδρος της "Επιτροπής Ολυμπιακών Αγώνων και προσωπικός φίλος του Προέδρου της Δημοκρατίας πέφτει νεκρός σε ένα ξεκαθάρισμα λογαριασμών. Όσο κι αν είναι άγνωστα τα συγκεκριμένα κυκλώματα που ήταν άνακατεμένοι ο "Αθανασάκης", σίγουρα η περίπτωση μόνο πολιτικό μάρτυρα δεν φέρνει στον νου. Κι όμως στη συγκεκριμένη συγκυρία αναδείχθηκε ακριβώς σε τέτοιο.

Ο "Αβέρωφ" νοιώθει να έχει τον δρόμο στα πάνω του και πραγματικά καταφέρνει να μετατοπίσει το θέμα σε εξωκομματικά ζητήματα: τη στιγμή που δεν κουνιέται πύλλο, κατηγορεί το ΠΑΣΟΚ ότι καλλιεργεί κλίμα πρόξενος βίας σε βάρος των αστών. Με τη κατάλληλη εμφάνιση της "προκήρυξης" που προβάλλει τις "Επιτροπές Στρατιωτών, η κυβέρνηση μένει έκθετη και αυτή να ανακαλύψει τους κατωκυματές της, "προκήρυξης" προτιμάει να αποκαταστήσει το "ήπιο

κλίμα" εξαπολύοντας κύμα έρευνών εναντίον στο κίνημα των φαντάρων.

Έτσι επιβεβαιώνεται η δυναμική της περιόδου: το ΠΑΣΟΚ πρώτα τρωσάει την "εξάλλωση" της δεξιάς δημιουργώντας το κατάλληλο άνακτισμένο ακροατήριο με την πολιτική του και ύστερα την "αντιμετωπίζει" κάνοντας άλλο ένα βήμα δεξιά. Η ίδια ιστορία επαναλαμβάνεται με το γεγονός του διδυώτερου, με τρία όποια η Ν.Δ. συνεχίζει την πείση από τα δεξιά και το ΠΑΣΟΚ την εξιστορεί απαιτώντας "ήρεμία για χώρα της ομαλότητας" και βέβαια συνεχίζοντας το προδοτικό μα των φαντάρων.

ΜΕΤΩΠΟ ΟΜΑΛΟΤΗΤΑΣ

Η ανταπόκριση της άριστερας, κι μόνο της ρεφορμιστικής αλλά και του επαναστατικού "χώρου" απέναντι σ' αυτές τις εξελίξεις είναι αξιοθρήνητη. Το ΚΚΕ κοιμάται και διειρεύεται πλατιές συμμαχίες - ένα "μέτωπο της ομαλότητας" από τον Ρόλη μέχρι τον εαυτό του με τις ελλογίες του μεγάλου "σταθεροποιητή" του Καραμανλή. Ένα όνειρο καταστροφικό όχι μόνο για το κίνημα για τί το παρόλγει, το διαλύει, το αποσυνθέτει, αλλά και για τους ίδιους τους ρεφορμιστές: η πιθανότερη κατάληξη αυτών των σεναρίων είναι να εξιστορήσουν το βραβείο της "στυμμένης λεμονόκουπας" για άλλη μια φορά. Το ΚΚΕσ από τη μεριά του μοιάζει να έχει παραλάβει μπροστά στο θέαμα του ΚΚΕ πού το "κλέβει" τη γραμμή του. Το "νο" που πιά κάνει είναι να επαναλαμβάνει μονοτονικά συμβουλή προς το ΠΑΣΟΚ να είναι πιο τομητικό στην προώθηση της αλλαγής και προς το κίνημα να μην προδοκάρει την αλλαγή. Ποιός έχει ανάγκη από ένα σύμβουλο που δίνει μαθήματα τόλμης αλλά δεν τολμάει να κουνήσει το δαχτυλάκι του;

Από εκεί και πέρα η αντίληψη ότι κατά κάποιο τρόπο το κύριο μέτωπο της περιόδου μετακινήθηκε για τη "αντιμετωπίζουμε προσηματική" "δυναμικών λύσεων", έχει περάσει και στον χώρο της επαναστατικής άριστερας. Όχι μόνο στους λαϊκοδημοκράτες των "μ-α" με την μόνιμη τάση να ανόγουν τα πάντα σε σύγκρουση λαού-φασισμού, αλλά και σε περιπτώσεις όπως της "Ρήξης" που μαζί πληροφορεί ότι "το περίγραμμα ΠΑΣΟΚ απόλυτα και άλλη λύση δεν υπάρχει".

Αν επικρατήσει μια τέτοια οπτική, η επαναστατική άριστερά δεν θα προβάλλει παρά μόνο μια πύλο "μαχητική" παραλαγή της γραμμής του ΚΚΕ: κύριο μέτωπο στις "πραξικοπηματικές" τάσεις, κριτική στο ΠΑΣΟΚ για άσυνεπεια στον αντιφασισμό, δεν είναι τυχαίο ότι μετά το Σαββατοκύριακο με το υποτιθέμενο πραξικόπημα άκούσαμε προτάσεις συνθημάτων όπως "Έξω οι φασίστες από τον στρατό", "Όχι στην συνκάλυψη", και αντιλήψεις για αντιφασιστικά συνθήματα.

Τό ζήτημα αυτή την περίοδο, όμως, δεν είναι να περιορίσουμε την αντιπαράθεση με το ΠΑΣΟΚ για να μην "ταυτιστούμε" με τον αντι-ΠΑΣΟΚισμό της δεξιάς. Ίσα-ίσα το ζήτημα είναι να αναζητούμε μέτωπο από το άριστερά στο σημείο και τέρμα που κάνει το ΠΑΣΟΚ σε βάρος της εργατικής τάξης και του μαζικού κινήματος. Γιατί αυτό που καθορίζει τον δία και πιο συντηρητικό τόνο του πολιτικού κινήματος είναι η άπουσία τέτοιων μετώπων. Αυτό είναι το "στοίχημα" της περιόδου. Έίτε ο σύγχρονος τόπος του κινήματος και οι προσπάθειες της επαναστατικής άριστερας θα αναιρούν και στα σημεία που μέτωπο ενάντια στην πολιτική του ΠΑΣΟΚ για τα μεροκάματα, την άνευγία, τον στρατό, τα σχολεία, την νεολαία, είτε το "μέτωπο της ομαλότητας" θα συνεχίζει να εξιστορεί την "ήπιότητα" ενός πολιτικού κλίματος όπου οι στεναγμοί της εργατικής τάξης υπερκαλύπτονται από τους κρωγμούς του μικροαστικού επιτηρητισμού.

Τα αντι- πυρινικά κινήματα

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ. 16)

νηση της Σοβιετικής Ένωσης" να τη δεχτεί, συνεχίστηκαν οι πιέσεις στον Ρήγκαν να την τροποποιήσει. (Τό πρόσφατο ταξίδι του Κόλ στην Αμερική είχε και αυτό το νόημα).

Όσο οι πληροφορίες φέρνουν μια καινούργια πρόταση Ρήγκαν να κατατίθεται στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων της Γενεύης. Αυτή ανή να μιλάει για καθολική καταστολή των πυρηνικών SS20, μιλάει για μερικά ασφαλιστικά που θα συνοδεύεται και από μερικά εγκατάσταση των Πέρσινγκ και Κρούζ.

Κι έτσι το παζάρι πάνω στους εξαπλισμούς συνεχίζεται όχι βέβαια να να ικανοποιήσει το αντιπολεμικό κίνημα, αλλά και για να ξεκαθαρίσουν έστω και προσωρινά τις σφαίρες επιρροής και τα πλαίσια "ανεξαρτησίας" που θα έχουν οι άσφαρες υπερπαραστικές δυνάμεις την επόμενη περίοδο.

Μονομερής αφολιτισμός

Τό κίνημα απ' έξω μοιάζουν ομοιομορφία, πρόσωπα, μπλέ και λαουδάκια. Ο καθένας θα ήθελε να τον κομμάτι τους. Πολλές φορές συντροφοί στη "Ελλάδα έχουν εκφράσει την επιθυμία να φτωχίσουμε κι εμείς ένα. Γιατί όχι; Όσο πλουραλιστικό, τόσο δημοκρατικό, τόσο μαζικό σαν όλα τα δυνατό κινήματα.

Όμως αυτή είναι μόνο μια πλευρά, η αίσιοδοξη. Γιατί από την άλλη υπάρχουν όλες αυτές οι δυσκολίες πολιτικές και επιλογών που τό ξαναμετατρέπουν σε "γκρίζα" σε "παλιά", σε "παραδοσιακά".

Από τη άρχη το κίνημα ενάντια σ' αυτούς πυρηνικούς ήταν αρκετά έτερογενές γιατί συσπειρώσε κόσμο όμι μόνο από διαφορετικούς κοινωνικούς χώρους αλλά και πολιτικά κόμματα. Έτσι στην Κομπόνη για το Πυρηνικό Αποπλισμό (CND) της Αγγλίας δεν συμμετέχουν μόνο φεμινίστριες, δημοκράτες, μέλη των εργατικών συνδικάτων κ.ά., αλλά και πολιτικές οργανώσεις της επαναστατικής άριστερας, όπως επίσης και μέλη του "Εργατικού Κόμματος". Τό ίδιο λίγο πολύ συμβαίνει και στις άλλες χώρες.

Αυτό είναι φυσικό τόσο από το ίδιο το θέμα (ταξικό για κάποιους, ήθικό και ανθρωπιστικό για κάποιους άλλους), όσο και από τις διαφοροποιήσεις που υπάρχουν μέσα στα διάφορα ευρωπαϊκά Σοσιαλισμοκρατικά κόμματα πάνω στο σχετικό θέμα.

Αυτή η εικόνα της ετερόκλητης σύνθεσης γίνεται ακόμα πιο πολύπλοκη από τις αντιλήψεις και τα γαϊτανάκια της διεθνούς διπλωματίας. Έτσι η "μηδενική επιλογή" του Ρήγκαν δε χαιρέτιστηκε με ένθουσιασμο μόνο από τις δυτικές κυβερνήσεις, αλλά προκάλεσε ταυτόχρονα και σύγχυση στα πλαίσια του κινήματος. "Πού είναι το γερακι και πού τό περισσότερο πού προτείνει σχέδιο μείωσης των πυρηνικών εξαπλισμών;" άι ερωτήθηκαν.

Κι αν αυτό είναι μια ένδειξη των προβλημάτων που έχουν γεννηθεί μέσα στα φιλειρηνικά κινήματα υπάρχουν κάποιες πιο βασικές επιλογές πολιτικές που συζητούνται όπως: Οι σχέσεις αυτών των κινήματων με τις κυβερνήσεις, τό πρόβλημα του μέσου ή έξω από το ΝΑΤΟ, οι ταχτικές, και οι μέθοδοι που αυτά τό κίνημα τα θα γίνουν αποτελεσματικά. Και τό τελευταίο δεν είναι θεωρητική αναζήτηση δεδομένου ότι μπαίνει ο άμεσος στόχος της μη εγκατάστασης των νέων πυρηνικών.

Μέ τό κίνδυνο της απλοώστευσης, και χωρίς να μειώνει κανέναν τις διαφορές άποχρώσεις, δύο είναι οι βασικές τάσεις που έχουν διαμορφωθεί μέσα σ' αυτά τα κινήματα. Η μια υποστηρίζει τον μονομερή και η άλλη τον πολυμερή άποπλισμό.

Η τάση του πολυμερούς άποπλισμού

που βλέπει τό κίνημα σά-τό μέσο πίεσης προς τις διάφορες κυβερνήσεις για να καθίσουν στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων. Δεν υποστηρίζει ποτέ την άμεση δράση του κινήματος για να επιβάλλει τό ίδιο τη πολιτική του και άρα μολονότι μιλάει για "αυτονομία" του κινήματος προσπαθεί να τό μετατρέψει σε παράγοντα φιλοκυβερνητικής πολιτικής. Η άποψη αυτή υποστηρίζει ότι δεν πρέπει να μπαίνει θέμα ΝΑΤΟ, ούτε πολύ περισσότερο αντικυβερνητική αίσμη, ειδικότερα δε αν στη έξουσία βρίσκονται Σοσιαλισμοκρατικά κόμματα.

Τό πιο ένδιαφέρον είναι ότι τό διάφορα φιλοσοβιετικά κόμματα υποστηρίζουν τον πολυπλευρο άποπλισμό. Κι αυτό γιατί δεν τους ενδιαφέρει τί πραγματικά θα κάνει τό κίνημα όσο ή πίεση προς τις δυτικές κυβερνήσεις να διαπραγματευτούν με την ΕΣΣΔ.

Αντίθετα με την προηγούμενη τάση αυτή, που υποστηρίζουν τον μονομερή άποπλισμό παλεύουν για την άμεση αποδέσμευση. Κι αυτό προσπαθούν να τό πετύχουν με διάφορα μέσα: Με την άμεση δράση (π.χ. κατά λήψεις στρατιωτικών βάσεων με ασχητικές διαδηλώσεις, άκόμα και με συγκρούσεις με την άστυνομία (μολονότι στην πλειοψηφία τους είναι πασιφιστές). Από τό μέσο που χρησιμοποεί και από τό στόχο που βάζει αυτό τό κομμάτι έρχεται πολλές φορές σε σύγκρουση με την κυβέρνηση, κι έτσι δίνει στο κίνημα αντικυβερνητική αίσμη. Στο προανατολικό του είναι αντινατοϊκό έπειδή υποστηρίζει την μονομερή αποδέσμευση από κάθε στρατιωτικό σύμφωνο και συνασπισμό.

Όμως ή συζήτηση που έχει άνοιξει, έστω και περιορισμένα, μέσα σ' αυτά τό κίνημα είναι πέρα από αυτές τις διαφορές. Γιατί πάνω στο έρώτημα του ήως προχωράνε παρακάτω πολλές δυνάμεις και με πολύ τρόπο μπερδεύουν ή σταματήσουν την εγκατάσταση των νέων πυρηνικών ή πρώτη τάση έχει να ξαναπροτείνει διαπραγματεύσεις, ενώ ή δεύτερη έχει να κάνει μία άκόμα πιο θεματική κατάληψη. Σ' αυτό τό σημείο είναι πού μπαίνει μία άποψη, κύρια από συντηρητικούς οργανώσεων της επαναστατικής άριστερας και πού υποστηρίζει την άναγκη για ένα ταξικό προσανατολισμό αυτών των κινήματων.

Στην Αγγλία ή προσπάθεια αυτή συγκεκριμενοποιείται με την δημιουργία όμάδων της CND (Κομπόνη για τόν Πυρηνικό Αποπλισμό) μέσα στα διάφορα συνδικάτα και τούς τόπους δουλειάς, καθάκις με την όργάνωση των άνέργων σ' αυτήν. Αυτό είναι δεμένο και με την προσαρμογή της προπαγάνδας στην άναγκη να κερδηθεί ένας τέτοιος κόσμος. Π.χ. σχέση εξαπλισμών και άνεργίας κλπ.

Οι συντηρητικοί αυτής της άποψης υποστηρίζουν ότι ένας τέτοιος προσανατολισμός ούτε θα άπομαζικόποιήσει ούτε θα στερήσει από τη ζωτικότητα και τη ποικιλία του ένα τέτοιο κίνημα. Αντίθετα θα γού προσάψει εκείνες τις κοινωτικές δυνάμεις που θα μπερδεύουν να τό κάνουν άποτελ εσφαλτικό, για να παλέψει ενάντια στους πυρηνικούς και ενάντια στο πόλεμο.

Η πρόταση να μην εγκατασταθούν οι Πέρσινγκ και Κρούζ στο έδαφος, κόνι με την καθολική καταστολή της ΕΣΣΔ, ή κατάσχεση των SS20 πού είναι εγκατεστημένες, άπό ευρωπαϊκό κομμάτι του "Αντιπυρηνικού" κινήματος.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΠΟΡΙΑ

Τό Δεκέμβρη του 83 θα είναι η μεγάλη δοκιμασία για το αντιπυρ- νικό κίνημα της Ευρώπης. Τότε, σύμφωνα με τους μέχρι τώρα προγραμματισμούς, θα γίνει η πρώτη έγκυρως τση των Πυραύλων Πέρσινγκ και Κρούζ. "Ηδη προετοιμάζονται οι εγκαταστάσεις στις διάφορες στρατι- ωτικές βάσεις.

Οι διαδηλώσεις των γυναικών στην Αγγλία άρχισαν γύρω από μία τέτοια βάση, του Γκρίνου Κόμμον. Τό Φθινόπωρο του 1981 μία ομάδα γυναι- κών ξεκίνησε από τη Ουάσινγκτον και στρατοπέδευσε έξω από την αεροπο- ρική βάση του Γκρίνου Κόμμον. Αυτή ήταν η αρχή μιας καινούργιας ταχ- τικής όπου το κέντρο της έγινε η περικύκλωση και στρατοπέδευση γύ- ρω από στρατιωτικές βάσεις. Έτσι η περιοχή αυτή άποκτησε τό δικό της "στρατόπεδο ειρήνης" όπου από τότε μέχρι σήμερα έχουν κατά και- ρούς παραμένει 30000 άτομα. Παρό- μοιο "στρατόπεδο ειρήνης" έχει φτιαχτεί και στην Σκωτία. Οι φετι- νές παρελίες του Πάσχα έγιναν από αυτές τις βάσεις.

Στή Γερμανία κράτησαν για ένα τετραήμερο οι αντιπυρηνικές πορεί- ες και διαδηλώσεις στις οποίες ύ- πολονίζεται ότι πήραν συνολικά μέ- ρος 750000 άτομα. Τίς πρώτες μέρες έγιναν μικρές και κατ'οικονομία πορείες έξω από βάσεις, στρατόπεδα νεοσύλλεκτων, σχολεία, όπου μεράζον προκηρύξεις. Ένώ την τελευταία με- ρα έγιναν κεντρικές συγκεντρώσεις σε μεγάλες πόλεις. Σ' αυτές πήραν μέρος και φαντάροι με στολή.

Ταυτόχρονα ετοιμάζεται μία νέ- α "αντιπυρηνική επιθεση" για τό Φθινόπωρο, για να κλιμακωθεί ακό- μα περισσότερο η αντίδραση ενάντια στους νέους πυραύλους. Έχει τότε υπάρχουν διάφορες διεθνείς συνα- ντήσεις για να καθορίσουν θέματα ταχτικής και συντονισμού των διο- ρών κινήσεων. Στίς αρχές '84 στο Βερολίνο, με πρωτοβουλία της Ευρωπαϊκής κίνησης για Πυρηνικό Αποπλισμό (ENP) γίνεται μία συνάν- τηση όλων των αντιπυρηνικών κινή- ματων για να συζητήσουν τό έπομε- να θέματα.

Πάρδλη την ενεργοποίηση που πα- ρουσιάστηκε τό τελευταίο καιρό γι- ατί η υπόθεση των πυραύλων φτάνει σ' ένα κρίσιμο σημείο τό κίνημα γνώρισε μεγάλη ύφεση τό 82 που συ- νεχίστηκε μέχρι πρόσφατα. Μετά τίς μεγάλες διαδηλώσεις του 81 που έ- γιναν σχεδόν σ' όλες τίς χώρες της Ευρώπης (Αγγλία, Δ. Γερμανία, Ολλαν- δία, Βέλγιο, Γαλλία, Ιταλία, Ισπανί- α, κ.λπ.) τό πρόβλημα του πως προχωράμε παρακάτω. Αυτή η πίεση, έ- γινε πιο έντονη όταν τό κίνημα ήρθαν αντιμέτωπα με μία πιο "εφέ- λικτη" πολιτική όχι μόνο των κυβε- ρνήσεων τους αλλά και των ΗΠΑ. Τό- τε που ο Ρήγκαν πρότεινε την "μη- δεινή επιλογή" και ξαφνικά έγινε τό κέντρο όλων των συζητήσεων.

Από εκείνη την στιγμή για τό κόσμο που συμμετείχε στις διάφορες αντιπυρηνικές πρωτοβουλίες μπήκε πιο καθαρά τό πρόβλημα της πολιτι- κής. Κάτι που μέχρι τότε ήταν αθέο- ρητο τώρα έπρεπε να πάρει θέση για πράγματα πιο περίπλοκα από έ- να ναι ή ένα όχι στους πυραύλους.

Έτσι άρχισε μία συζήτηση που ακόμα συνεχίζεται.

Οι μοιρασίες της Γενεύης

Ένώ οι δυνάμεις είναι τό πεδίο δράσης του κόσμου ενάντια στους νέους πυραύλους, η διάσπαση της Γε- νεύης είναι τό τραπέζι των συμβι- βασμών και των μαγειρεμάτων ανάμε- σα στους διάφορους ιμπεριαλιστές. Είναι εκεί που θα κριθεί αν θα πε- ράσει τό σχέδιο του Ρήγκαν ή πόσο οι Ευρωπαίοι συνεταίροι του θα κα- τασφύρουν να επιβάλλουν κάποιο συμ- βιβασμό. "Ηδη φαίνεται ότι η "μηδε- νική επιλογή" δίνει τη θέση της σε μία καινούργια πρόταση πιο εφέ- λικτη απέναντι στη ΕΣΣΔ.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΥΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΥΣ ΚΑΙ ΡΩΣΙΚΟΥΣ ΠΥΡΑΥΛΟΥΣ

Τα ΑΝΤΙΠΥΡΗΝΙΚΑ ΚΙΝΗΜΑΤΑ της Ευρώπης

Αυτό πάντως που κρίνεται στη Γενεύη δεν είναι η τύχη των Πέρσι- σινγκ και Κρούζ (στρατιωτικά ή Α- μερική θα μπορούσε να είχε υποχω- ρήσει) όσο η δυνατότητα των ΗΠΑ από τη μία να ξαναεπιβάλλουν την ή- γεμονία τους στην Ευρώπη (οικονο- μική και στρατιωτική) και από την άλλη να γονατίσουν την ΕΣΣΔ μέσα από τό κηρυγτό των εξοπλισμών. Γι- αυτό άλλωστε η ίδια η μορφή των έ- ξοπλισμών που διόλεξε (όι έδαφικά πυρηνικοί μέσου βεληνεκούς) πάνε χέρι χέρι μ' αυτή τη προσπάθεια.

Αυτή η προσπάθεια δε γίνεται σε οποιαδήποτε κερλίδο, αλλά τώρα που ενώ οι ΗΠΑ κερλίζουν τίς σκλη- ρότερες συνέπειες της οικονομικής κρίσης, βλέπουν να χάνουν από την έπιρσή τους τίς διάφορες χώρες της Ευρώπης.

Ο ανταγωνισμός ανάμεσα σ' Εύρώ- πη και Αμερική έχει από καιρό ό- ξυνθεί. Οικονομικά η Γερμανία και η Αγγλία έχουν γίνει οι κύριοι ά- νταγωνιστές της όχι μόνο στις άλ- λες αγορές αλλά και μέσα στη ίδια τη χώρα. Ταυτόχρονα άρχίζει τό άν- νοιγμα διασποράς ευρωπαϊκών χωρών απέναντι στο Αμερικανικό μπλόκ. (Είναι η περίοδος της γερμανικής

Ουτοπίας). Αυτό συνδέεται και με μία διαφορετική πολιτική της Εύρώπης απέναντι σε διάφορες χώρες του Τρίτου κόσμου π.χ. Αραβικές χώ- ρες, Λατινική και Κεντρική Αμερι- κή.

Αυτές όλες οι διαφοροποιή- σεις 'σε μία μία περίοδο οικονομι- κής άνθισης δεν δημιουργούσαν προ- βλήματα, γιατί έτσι κι αλλιώς κυρι- αρχούσε η ύφεση στις σχέσεις ΗΠΑ και ΕΣΣΔ. Σε μία όμως περίοδο οικο- νομικής κρίσης όπου τό περιθώριο των ανταγωνισμών στενεύουν ο άνη- ρος πόλεμος ξαναγεννιέται. Έάν πρίν δεν θηλάζε τίποτα να χωρίσει τώρα η μία θέλει να πάσει στο λαι- μό της άλλης ελπίζοντας να την έ- ξοφλήσει όσο γίνεται πιο γρήγορα. Σ' αυτή τη επιλογή είναι σαφές ότι δεν συμφων ούσαν οι ευρωπαίοι συμμαχοί, γιατί συνεχίζει η Σοβιετ- τική Ένωση να είναι όχι μόνο μία άνορα για τό προϊόντα τους αλλά και μία πηγή για καινούργιες έπεν- δύσεις. (π.χ. ό άγωγός γεαζίου).

Η πρόταση για τούς πυραύλους Πέρσινγκ και Κρούζ είναι μία προσ- πόθεια να μαζευτούν όλοι κάτω από τη κοινή όμπρέλλα των ΗΠΑ. Αν η Εύρώπη δεχτεί τούς πυραύλους στο

έδαφος της και συμμετάσχει στο έ- ξοδο έγκυρως και συντήρησης τότε αυτό θα λειτουργούσε προς δύο κατευθύνσεις. Από την μία σαν έξα- ναγκασμός προς τη ΕΣΣΔ να προχωρή- σει σε μεγαλύτερες στρατιωτικές δαπάνες, πράγμα που θα έδινε ακόμα περισσότερο τό πρόβλημα που η Γ- δια αντιμετώπιζει.

Κάι από την άλλη σά πίεση προς τίς χώρες της Εύρώπης όχι μό- νο να σταματήσουν τό άνοιγμα προς την ΕΣΣΔ, αλλά και να συμμετά- σχουν στο έξοδο των εξοπλισμών του ΝΑΤΟ που μέχρι τώρα τό απέφευγαν. Γι' αυτό τό λόγο άλλωστε και ό κύ- ριος στόχος αυτών των πυραύλων δε είναι τόσο στρατιωτικός όσο οικονο- μικός και πολιτικός έκβιασμός.

Τό ότι οι Ευρωπαίοι έγκρίναν τό σχέδιο, αλλά μετά δεν ήταν κανέ- νος διατεθειμένος να τό εφαρμόσει, δεν φαίνεται μόνο από τίς αντιδρά- σεις των σοσιαλδημοκρατών της Γερ- μανίας αλλά ακόμα και συντηρητικά πολιτικά όπως ό Κόλ και η Βάτσερ πλέζουν τόν Ρήγκαν για κάποιες ύ- ποχωρήσεις. Η "μηδενική επιλογή" έμφανίστηκε στη αρχή σά συμβιβασ- τική πρόταση, αλλά μετά από την άρ-

Συνεχεια σελίδα 45